ATEITIS

BIRŽELIS—JUNE 1984 VOL. LXXIV NO. 6

ATEITIS NO. 6

ATEITININKŲ FEDERACIJOS LEIDŽIAMAS KATALIKIŠKOS-LIETUVIŠKOS ORIENTACIJOS MĖNESINIS ŽURNALAS BIRŽELIS—JUNE, 1984 VOL. LXXIV

Dainavos malda — R. Kriaučiūnas 177
Dainava dainaviečiams ir pasauliui — K. Eringis 178
Kodėl Dainavai buvo lemta įsikurti prie Manchester, Mich. miestelio — B. Polikaitis 180
Dainava (eil.) — D. Polikaitis 181
Pokalbis su dr. A. Damušium — R. Pemkutė 182
Dainavos stovykla jaunimui — R. Kriaučiūnas 186
Dainava ir jos ateities — R. Kriaučiūnas 188
1983 m. Dainavos stovyklos metinis pranešimas 191
Ašarėlė (eil.) — T. Zarankaitė 193
Dainava, Tu kaip saulė gyva — R. Šoliūnaitė 194
Švento Tėvo sveikinimas 196
Ateiki, Kazimierai šventas (eil.) — A. Radžius 197
Šventojo kelias — Sesuo M. Palmira 197
Laiškas mamai iš stovyklos 200
VEIKLA 201

Šį Ateities numerį redagavo R. Pemkutė. Nuotraukos: V. Bacevičius (177, 181), V. Pliodzinskas (178), J. Urbonas (179, 180, 183, 184, 186, 188, 189, 191), V. Kaulius (182, 204), K. Veselkaitė (194), V. Rimšelis (195), G. Naujokaitis (192), R. Kubiliūtė (198, 204), J. Kuprys (196, 201), J. Račkauskas (202, 203).

VYRIAUSIA REDAKTORĖ: Stasė Petersonienė, 2534 West 40th Street, Chicago, IL 60632, USA. Tel.: (312) 847-1693

REDAKCINĖ KOLEGIJA: Rima Janulevičiūtė, Ramunė Kubiliūtė, Linas Palubinskas, Raminta Pemkutė, Arūnas Pemkus, Darius Polikaitis, Birutė Tamulynaitė, Arvydas Žygas.

TECHNINIS REDAKTORIUS: Jonas Kuprys

ADMINISTRATORIUS: Juozas Polikaitis, 7235 South Sacramento Ave., Chicago, IL 60629, USA. Tel.: (312) 434-2243.

Rankraščių kalbą taiso J. Masilionis. Viršelio antraštė Jono Kuprio.

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published monthly, except July and August, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada $12.00. Single copy $1.50. Second class postage paid at Chicago, Illinois. © 1984 by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis. All rights reserved.

DAINAVOS MALDA

Partizanų vakaras MAS stovykloje, 1976 metais.

O Šventoji Dvasia, kurios balsą aš girdžiu Dainavos vėjuje ir kurios atodūsis teikia gyvybę pasauliui, išklausyk mane! Aš esu mažas ir silpnas. Man reikia Tavo paramos ir išminties. Leisk man keliauti grožyje, leisk man grožėtis saulėleidžiu už Rambyno. Tegul mano rankos gerbia Tavo tvarinius; tegul mano ausys išgirsta Tavo balsą.

Duok man išminties, kad suprasčiau Tavo pamokymus maniesiems. Leisk man patirti paslaptis, slypinčias kiekviename lape ir uoloje.

Aš trokštu stiprybės ne tam, kad savo artimą viršyčiau, bet kad kovočiau su savo didžiausiu priešu — savimi. Padaryk, kad aš visada būčiau pasiruošęs Tave sutikti su švariomis rankomis ir nekaltu žvilgsniu. Kai gyvenimo saulė leisis Spyglio ežere, tenueina mano dvasia pas Tave be gėdos, bet su pagarbiu džiaugsmu.

Sulietuvino ir Dainavai pritaikė
Romualdas Kriaučiūnas

LIETUVOS
NACIONALINĖ
MARTYNO
BIBLIOTEKA

DAINAVA DAINAVIEČIAMS IR PASAULIUI

Kazys Eringis

Spyglio ežeras

Niekas nežino ir tiksliai nenustatė Dainavos administracinių ribų. Jų ir nėra. Tai smėlėtų pušynų su ąžuolynų paminklais šalis, išskirtina nuoširdžių dainuojančių dzūkų žemė. Kalbininkas pasakys — tai pietiečiai aukštaičiai. Betgi istorikas patvirtina, kad dainaviečiai yra žuvusių jotvingių, taigi Skomanto karžygių vaikaičiai, kurių gimtinė yra toli į Vakarus už horizontų, lenktų, toli į vakarus nuo Nemuno. Ir pridurs, kad sunykusi Dainavos gyvenvietė yra toli į Rytus nuo Nemuno Gudijoje, už Čepkelių raistų ir išnykusio Dubo ežeryno. Senovės Dainava buvo pavieto (apskrities, county) administracinis centras. Dabar Dainava yra išsilaužusio Dubo ežero Vytauto pilies pustomo smėlio „salų", K. Čiurlionio nugrimzdusio Raigardo, 1863 metų sukilimo Narlento grupės vadų žuvimo pelkynuose vieta, V. Krėvės senų žmonių padavimų šalis.

Amerikos Michigano Dainavoje — toje lietuvių išeivijos „pilyje", ryžto pilni tautiečiai gina senosios Dainavos garbę ir garsą, saugo, kad tautos gyvybės versmė, tas Dainavos Dubo ežeras, saugojęs šventus piliakalnius — pilis, niekados neištuštėtų. Tai ypatingai svarbu, nes Tėvynėje Dainavos išlaužto Dubo ežero dugne vilnyja gležnų smilgų jaunystė, kurią tankų vikšrais ir kaustytais batais trypia okupantas. Tenai vergija.

Štai kodėl Michigano Dainavos jaunystė turi daug ryžto budėti ir kiekvienas savitu intelekto ir pasirengimo keliu gyventi pagal Dariaus ir Girėno testamentą: „... jei Neptūnas ar galingasis audrų perkūnas ... mums bus rūstus — pastos kelią į Jaunąją Lietuvą ir pašauktų Lituaniką pas save, — tada Tu, Jaunoji Lietuva, turėsi iš naujo ryžtis, aukotis ir pasirengti naujam žygiui, kad audringųjų vandenynų dievai būtų patenkinti Tavo pastangomis ir pasiryžimu ir nekviestų Tavęs į Didįjį Teismą".

Dabar mūsų visų „Lituanikos" yra sudaužytos, atėjūnas grubiai braunasi į mūsų pavergtos tautos gyvenimo sąrangą, griauna jos moralę, etinius pagrindus, stengiasi užgesinti tautinę sąmonę. Todėl dainaviečių visų grupių darbas vasarą, ypač mokytojų ir mokslo siekiančių jaunimo yra lemtingas ir mūsų išlikimui čia, ir mūsų simbolinės „Lituanikos" skrydžiui į Lietuvą. Tai sakydamas aš galvoju ne tiek apie mokymo proceso modernizavimą, kiek apie jaunimo parengimą ginti visažmogiškąsias nekonjunktūrines Laisvės, Tiesos, Gėrio, Grožio vertybes, kaip humanizmo ir demokratijos pagrindą. Juk ar gali būti labiau paniekintas ir pažemintas lietuvių išeivių jaunimas, kai Atlanto ir Jungtinių tautų charta Lietuvai paminta, kai pagal Helsinkio aktą Madride pilnateisių delegatų nėra, kai lietuvių kalba ir tautos sąmonė slopinama, kai liaupsinama komunistinė blaivybė, o pavergtieji gramzdinami alkoholyje, kai skelbiama religijos laisvė, o krikščionybė ir tikintieji be atvangos puolami ir t.t.

Taigi, Mokytojų savaitės vyresnieji dalyviai čia esančio jaunimo akivaizdoje nusikelkime akimirkai į savo jaunystę ir prisipažinkime, kad kai kurie iš mūsų kartais žiūrėdavome į krikščioniškojo gyvenimo normų mokymą vieną akį primerkę, kažkiek išsisukinėdami. Daugiau kaip 40 metų išgyvenęs už

geležinės uždangos, aš privalau visiems pasakyti, kad dėl krikščionybės persekiojimo jaunoji karta prarado labai daug brangaus. Užtenka įsigilinti į kelis čia stovykloje pasakytus per mišias pamokslus, kad praradimus pajustum tėvynėje. Kada gi kas tenai mokyklose taip apie artimą meilės dvasioje kalbėjo, apie pagrindinių žmogiškųjų vertybių gynimą, apie šeimos prasmę, draugystę ir meilę, laisvą nuo barbarybės? Tik kažin ar mūsų jaunimas tai girdi vos viena ausimi, ar nežiūri ir jis primerkęs vieną akį. Jei taip, tai būtų gaila.

Žvelgdami į pavergtą tėvynę ir ilgėdamiesi žmoniškesnių ryšių su savaisiais, mes neturėtume religinių gyvenimo normų ieškoti archajiškais keliais, nes tėvynėje jaunimas mūsų nesupras. Visą šios stovyklos savišvietą teigiamai vertindamas, aš atskirai noriu pažymėti, kad čia su dideliu pasišventimu mokoma tautinių šokių, dainų, ypač naujų giesmių. Jeigu išeivių grupės nuvykę į Vilnių pagal akordeono akordą gerai sugiedotų tas naujas giesmes prie uždarytų Vilniaus universiteto šv. Jono bažnyčios ir katedros, prie 1863 m. sukilėlių kartuvių Lenino aikštėje ar sunaikintų Kalvarijų miesto miške (prie Baltupio), tai šių giesmių grožis ir emocinis krūvis, kad ir ne iš karto, sugriaudintų, labai žavėtų Lietuvos jaunimą.

(„Aušros atspindžiai", 1983 m. Mokytojų studijų savaitės laikraštėlis Dainavoje. Red)

Bronius Polikaitis

KODĖL DAINAVAI BUVO LEMTA ĮSIKURTI PRIE MANCHESTER, MICH. MIESTELIO?

Dainavos pušyno pradžia

Amerikos Lietuvių Romos Katalikų Federacija po antrojo pasaulinio karo, susilaukusi didesnio lietuvių tremtinių antplūdžio, jau 1950 metais savo seime priėmė rezoliuciją įkurti lietuvių jaunimui vasaros stovyklavietę. Tas pats buvo pakartota 1952 metais Detroito seime. Clevelande įvykęs ALRKF-jos seimas 1954 metais centro valdybos pirmininku išrinko dr. Adolfą Damušį, kurio pagrindinis siekimas buvo įgyvendinti vieną iš priimtų rezoliucijų — įsigyti jaunimui stovyklavietę.

Pirmoji sąlyga — lėšų sutelkimas. Tam reikalui suorganizuotas Maldos ir Darbų Žygio vajus. Išvystyta labai plati vajaus akcija po visas JAV, akcentuojant, kad visas to vajaus pelnas bus skiriamas jaunimo stovyklavietei įsigyti Čikagos, Clevelando ir Detroito trikampyje. Lygiagrečiai su vajaus eiga pradėta vykdyti ir antroji sąlyga — vietos parinkimas. ALRKF-jos C.V-bos nariai apžiūrėjo bent 20 vietų Čikagos apylinkėje ir keletą vietų apie Clevelandą, tačiau priimtinos nesurado.

Maldos ir Darbų Žygio vajaus metu išryškėjo Detroito lietuvių kolonija. Šio vajaus aukomis ji pralenkė net lietuvių sostinę Čikagą. Tuometinis ALRKF-jos sekretorius kun. dr. A. Juška keletą kartų atsiklausė Detroito Federacijos skyriaus, ar neturi kokių specialių pageidavimų vietos parinkime. Skyrius jokių ypatingų intencijų neturėjo, tačiau su viena kita nuosavybės pardavimo įstaiga buvo susirišęs. Ir štai Helen Rauby, Amerikoje gimusi lietuvaitė, pirmoji ir vienintelė šio vajaus šimtininkė, vienos agentūros buvo painformuota apie parduodamą ūkį prie Manchester, Mich., miestelio. Ji su kun. Br. Dagiliu nuvažiavo apžiūrėti ir apie tai painformavo ALRKF-jos C. Valdyba. Dr. A. Damušis, pasikvietęs Nekalto Prasidėjimo seseles iš Putnamo ir kitus C. Valdybos narius iš Čikagos bei Detroito, apžiūrėjo šią vietą. Nors buvo niūri spalio mėn. (1955 m.) diena, nors apie Spyglį ir Rambyno kalne aiškiai matėsi vėlyvo rudens žymės, tačiau visi, tarsi savotiškoje vizijoje, matė kažkokį atsispindintį grožį. Gerai prisimenu, viena iš seselių, berods motinėlė Aloyza, pasakė, kad iš visų žiūrėtų vietų ši yra pirmoji ir vienintelė, kuri patinka.

Vieta rasta. Jos plotas 226 akrai. Kaina 20,000 dol., įmokėjimas 6,000 dol. Užsibaigusio vajaus pelnas tik 2,500 dol. Pirkimo sprendimas gali būti padarytas tik ALRKF-jos Tarybos suvažiavime. Laimingu sutapimu toks suvažiavimas turėjo įvykti už poros savaičių, lapkričio 5 d. Čikagoje. Nuosavybės pardavimo agentūrai kun. Br. Dagilis asmeniškai įteikė 300 dol. ir prašė palaukti iki Federacijos Taryba padarys sprendimą.

Tarybos suvažiavimo išvakarėse, lapkričio 4 d. inž. Antano Rudžio rezidencijoje dr. A. Damušis sukvietė specialų pasitarimą jaunimo stovyklavietės pirkimo reikalu. Jame dalyvavo ALRKF-jos C.V-bos nariai, vienuolijų atstovai, jaunimo organizacijų, Federacijos skyrių atstovai ir kiti. Čia išsiskyrė dvi nuomonės: stovyklos pirkimo entuziastų ir konservatorių, abejojančių šio plano sėkmingumu. Abejojančių grupę parėmė ir tas faktas, kad vos prieš keletą dienų buvo gautas vyskupo leidimas saleziečiams kurtis prie Crown Point, Ind. ir ten įkurti berniukams gimnaziją

Ses. Paulė praveda laužą, mergaičių stovykloje Dainavoje, 1976 m.

ir vasaros stovyklavietę. Entuziastų tas nepatenkino ir po ilgų, bet kultūringų diskusijų ir dėka sumanaus dr. A. Damušio pirmininkavimo nutarimas buvo padarytas pirkti tą ūkį ir ten įkurti jaunimo stovyklą. Oficialus pirkimo sprendimas turėjo būti padarytas rytojaus dieną ALRKF-jos Tarybos suvažiavime, įvykstančiame Šv. Antano parapijos salėje, Cicero, IL.

Tarybos suvažiavimui pirmininkavo taip pat dr. A. Damušis. Stovyklavietės pirkimo klausimas buvo arčiau dienotvarkės pabaigos. Posėdis vyko sklandžiai. Priėjus stovyklavietės pirkimą, buvo painformuota, kad tuo reikalu jau iš vakaro įvykęs pasitarimas priėmė nutarimą tą vietovę pirkti ir Taryba yra prašoma padaryti oficialų sprendimą. Be jokių ypatingų diskusijų sprendimas buvo padarytas ir 500 dol. čekis buvo įteiktas Detroito skyriaus atstovui šios vietos užpirkimui. 1955 m. lapkričio 22 d. pasirašyta pirkimo sutartis.

Tai tik maža detalė iš tos didžiulės Dainavos kūrimosi mozaikos.

Dainava

Žodž. ir muz. Dariaus Polikaičio

Jau tamsu, visur tylu,
Rodos, viens esu pasauly.
Ta naktis neša mintis
Per laukus į Dainavą.

Refrenas:

Ten mano svajos, ten sapnai,
Ten palikau senus draugus.
Tenai miškai, ežero krantai
Tyliai kalba: „Grįžki tu pas mus".

Jau tamsu, visur tylu,
Rodos, viens esu pasauly.
Nors mieste sėdžiu namie,
Mintyse grįžtu aš čia.

Pokalbis apie Dainavą su dr. A. Damušiu

Dainavimas po ąžuolu MAS stovykloje, 1972 metais.

— Kaip gimė idėja kurti Dainavos stovyklavietę?

— Lietuvių tremtinių emigracijai iš Europos į Jungtines Amerikos Valstybes prasidėjus, Vyr. Ateitininkų Federacijos valdyba įsikūrė Clevelande, Ohio. Turbūt todėl pirmosios moksleivių ateitininkų vasaros stovyklos vykdavo Clevelando apylinkėse. 1950 metų vasaros stovykla Moksleivių ateitininkų sgos centro valdybos, Juozo Baužio pirmininkaujama, buvo surengta Chagrin Falls, Ohio baptistų stovyklavietėje kiek į rytus nuo Clevelando. Sekančiais pora metų Pensilvanijoje, netoli Scrantono, o vėliau apie trejetą ketvertą vasarų Šv. Christoforo stovyklavietėje, priklausančioje katalikų diecezijai, apie 25 mylias į pietus nuo Clevelando.

Stovyklavimui tegalėjome gauti tiktai posezoninį laiką. Patiems mažiausiems jau dažnai tada būdavo peršalta. Atsimenu, kaip vienais metais, temperatūrai nukritus iki 35 l. F, vakare skubiai man pačiam teko vykti apie 60 mylių į mūsų pirmą naudotą stovyklavietę skolintis papildomų užklotų. Apie 120 antklodžių pavyko atgabenti dar prieš vidurnaktį ir apsaugoti jaunus stovyklautojus nuo sušalimo.

Tada pajutome, kad kampininkavimas nesavo stovyklavietėje posezoniniu laiku neišspręs mūsų ateities stovyklavimo planų. O be to, buvo aišku, kad mums reikia savojo lietuviškojo jaunimo židinio, kaip ir dalies savo Lietuvos kampelio.

Tuo klausimu dėmesys nukrypo į Amerikos Lietuvių R. Katalikų Federaciją, kurios suvažiavimuose ir 1950 ir 1952 metais vis buvo iškeliama savos jaunimo stovyklavietės mintis. Tie nutarimai ruošė dirvą gerai idėjai, bet jie vis likdavo tiktai popieriuje. Idėjų vykdymui reikėjo entuziastų, kurie imtųsi konkretaus darbo, žinodami, ko siekia, ir tikėdami tuo, ko siekia. Jutau tokį vidinį pašaukimą, kad asmeniškai reikėtų imtis to darbo. Bet kartu bijojau, kad tas nenuslopintų mano didelio profesinio darbo alkio. Į to projekto vykdymą mane dar pastūmėjo tuo laiku susidariusios aplinkybės. 1954 metų ALRKF kongrese Clevelande buvau išrinktas valdybos pirmininku. Toji valdyba įsipareigojo įsigyti jaunimo stovyklavietę. Į valdybą įėjo keli naujieji ateiviai. O be to, JAV pagrindiniuose miestuose buvo apsčiai energingų jaunųjų rezistentų, 1941 metų sukilėlių. Ir Clevelande, ir Čikagoje, ir Detroite, ir New Yorke susidarė grupės asmenų, tikinčių to darbo reikalingumu. Tada tikrai neplanavau pats jungtis ir leisti savo žmonai įsijungti į stovyklavietės kūrimą ir jos išlaikymą net 26 metams, nuo 1955 iki 1981 metų imtinai. Bet tikrumoje tai buvo įdomūs ir šviesūs laikai: tada uždirbdavom nedaug, bet ir prasimaitindavom, ir vaikus auginom, ir į mokslą leidom, ir net tokias institucijas kaip Dainava kūrėm.

— Paminėkite kai kuriuos to darbo talkininkus.

— Jadvyga Damušienė ir Bronius Polikaitis, Detroito globos komiteto pirmininkas, buvo mano tvirčiausia atrama. Visi kasdien iškylantys rūpesčiai, kuriuos reikėjo tuojau spręsti ir būtų per vėlu laukti tarybos ar valdybos posėdžių, buvo mūsų trijų pergyvenimai, išmąstomi ir vykdomi, kaip pvz. statybos remonto darbai, talkų organizavimas, informavimas apie Dainavą spaudoje ir t.t., ir t.t. Sunku būtų juos visus ir išvardinti. Būtų neįmanoma įvykdyti, kas buvo įvykdyta, jeigu tokių artimųjų ir tai idėjai taip atsidavusių nebūtų buvę.

Rūpestingų talkininkų eilė buvo didelė: Nekaltai Pradėtosios Marijos seserys iš Putnam, Conn., kurių indėlis buvo didelis ir vietą ieškant, ir ją tvarkant, ir jaunimą auklėjant; globos komitetų pirmininkai: dr. Petras Kisielius, Čikagoje, kun. Viktoras Dabušis New Yorke, Simonas Laniauskas Clevelande; administratoriai: kun. Br. Dagilis, kun. dr. Petras Celiešius, kun. Petras Patlaba, Jonas Urbonas, Česlovas Bankauskas, Jonas Buitkus, Jadv. Damušienė; buhalteris dr. Vladas Bublys, ižd. Ignas Skirgaudas, vėliau Stepas Smalinskas, Algis Bražėnas; ežero tvarkytojai dr. Leonas Bajorūnas, inž. Pr. Baltakis, Juozas Kazlauskas; statybos darbų pradžioje inž. Jurgis Mikaila, inž. Jonas Dunčia, Jonas Valukonis, Mykolas Abarius.

Tame darbe pavargdavom, nusivildavom, bet ištvermingųjų būrelyje pasiguodę sustiprėdavom ir toliau tempėm tą sunkoką Dainavos vežimą. Štai tas nuoširdus ištvermingas būrelis: Benediktas ir Vita Neverauskai, Vacius ir Ada Leliai, Regina Pikūnienė, Antanas Lelevičius, Adolfas Vasiulis, Danutė Doveinienė, Viktoras ir Birutė Veselkos, Jurgis ir Elvyda Idzeliai, Vytautas ir Marija Petruliai, Juozas Duoba, Vladas ir Anelė Bajaliai. Penkiuose Dainavos 1958, 1959, 1961, 1971, 1981 metų leidiniuose yra suminėta visa eilė kitų talkininkų. Visi jie kaip prisidėję prie Dainavos kūrimo ir išlaikymo yra vertingi to darbo dalyviai.

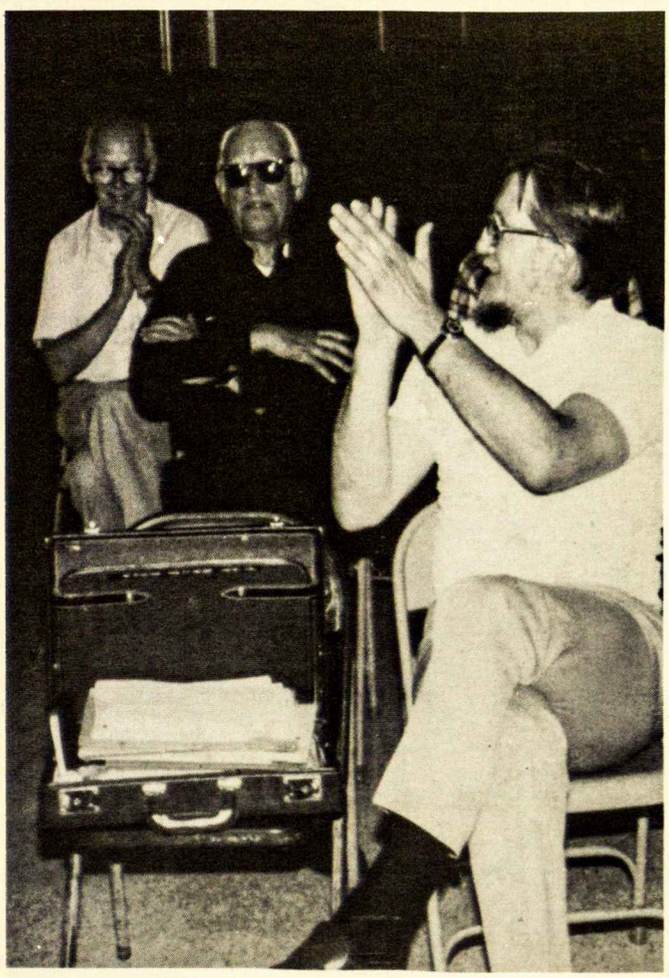

Dr. A. Damušis, kun. Vikt. Dabušis (buvę Dainavos tarybos pirmininkai) ir dr. R. Kriaučiūnas, dabartinis Dainavos tarybos pirmininkas ir stovyklos administratorius.

— Kaip sekėsi rinkti lėšas ir kas buvo tie rėmėjai?

— 226.8 akrų ūkį stovyklavietei įsigijome už 20,000 dolerių pačiu laiku, kai žemė buvo dar pigi. Dabar ji ten pabrango mažiausia penkiolika kartų. Pirmam įmokėjimui 2,500 dol. gavome iš ALRK Federacijos ir 3,500 dol. iš atskirų asmenų paskolomis. To ūkio pirkimą Adolfas ir Jadvyga Damušiai turėjo garantuoti savo namais, o federacijos valdybos sekretorius kun. dr. Ant. Juška savo sutaupomis, nes ALRKF garantijai jokio turto neturėjo.

Tada buvo sunku gauti paskolą. Bet mums pavyko įtikinti Lietuvių Katalikų Susivienijimo valdybą, ir iš jos gavome 14,000 dolerių paskolą, kurią per 15 metų išmokėjom su nuošimčiais.

Energingi globos komitetai reikalingas lėšas surinko. Įdomus yra rėmėjų sąstatas, imant pagrindu 1981-ųjų metų stovį. Tad jį čia ir pateikiu gyvenimiškoje anų laikų klasifikacijoje.

Pirmiausia štai stambieji Dainavos rėmėjai iš ankstyvesniosios lietuvių emigrantų kartos. Jie pastatė bažnyčias, sukūrė stiprias parapijas, organizacijas, vaidintojų grupes, chorus. Kai iškilo Dainavos kūrimo projektas, jie nedvejodami jį parėmė. Tai buvo šviesi patriotinė lietuviškoji katalikiškoji grupė.

Štai tie brangūs rėmėjai iš ankstyvesniosios ateivių kartos:

Eugenija Baltrūnienė iš Brooklyn, N.Y. ...	10,000.-
Alfonsas Petrulis iš Detroit, Mich.	18,000.-
Jurgis ir Ona Vaškevičiai iš Detroit, Mich	10,000.-
Magdalena Jankevičiūtė iš New York, N.Y.	2,540.-
Ona Jankevičiūtė iš New York, N.Y.	2,530.-
Elena Ringailaitė iš Cicero, Illinois	2,110.-

Prel. Mykolas Urbonas iš Dubois, Pensylvanijos 1,600.-
Josephine Artmanienė iš Detroit, Mich. 1,000.-
Viso 47.780.-

Antroji stambiųjų rėmėjų grupė yra iš naujųjų tremtinių tarpo. Jie visi, išskyrus porą prijaučiančių, yra Ateitininkų Federacijos nariai:

Jonas Gliaudelis iš Čikagos, Ill. 10,000.-
Kun. Viktoras Dabušis iš Newark, N.J. dabar FL 8,030.-
Vladas ir Veronika Adomavičiai iš Akron, Ohio 3,390.-
Petras ir Stefa Kisieliai iš Cicero, Illinois .. 2,700.-
Vytas ir Marija Petruliai iš Detroit, Mich .. 2,200.-
Justas ir Janina Lieponiai iš Čikagos, Ill. . 1,850.-
Antanas ir Elena Razmos iš Joliet, Ill. 1,545.-
Adolfas ir Jadvyga Damušiai Lockport, Ill. 1,200.-
Simonas ir Stasė Laniauskai iš Cleveland, Ohio 1,150.-
Bronius ir Aurelija Polikaičiai iš Čikagos, Ill. 1,025.-
Kazys Bobelis iš St. Petersburg, Florida ... 1,020.-
Jurgis ir Bronė Balčiūnai iš Bolivar, Ohio . 1,000.-
Jonas Briedis iš Detroit, Mich. 1,000.-
Jan S. Hillenbrand iš Dearborn, Mich. 1,000,-
Juozas ir Antanina Vasiukevičiai iš Čikagos, Ill. 1,000.-
Viso 38,070.-

Organizacijų aukos:

Amerikos Lietuvių R. Katalikų Federacija .. 2,500.-
Neris International (J. Kazickas ir K. Valiūnas) 1,200.-
Ateitininkų Sendr. centro valdyba 690.-
Lietuvių Fondas 650.-
Amer. Liet. R. Katalikių Moterų Sąjunga 500.-
Ateitininkų Sendr. kuopa Clevelande 500.-
Ateitininkų Medikų korp. „Gaja" 400.-
Lietuvos Vyčiai — centro valdyba 400.-
Lietuvių Gydytojų sąjunga, Illinois skyrius ... 350.-
Ateitininkų Moksleivių Sąjungos centro vald. . 330.-
Ateitininkų Sendr. kuopa Detroite 310.-
Kitos 22 organizacijos 2,968.-
Viso 10,798.-

Šimtininkų bei keliašimtininkų aukos. 527 asmenys bei šeimos suaukojo 96,155 dolerius.

Įvairių renginių pelnas ir smulkesnės aukos: apie 30,000 dolerių.

Taigi visas sutelktas kapitalas pasiekė 222,803 dolerių.

14,000 dolerių skola susivienijimui su nuošimčiais buvo pilnai grąžinta penkiolikos metų bėgyje iš stovyklavimo apyvartos pajamų.

Tą kapitalą taupiai naudojant, o taip pat ir neapmokamą daugelio asmenų darbo auką, mums pavyko išvalyti ežerą, ištiesti kelius ir juos išasfaltuoti, įrengti sporto Aikštelės, aptverti visą stovyklavietės plotą, įsigyti sunkvežimį ir traktorių su žolės piovimo mašinomis, prisodinti keletą dešimčių tūkstančių pušaičių ir pastatyti eilę būtiniausių pastatų viso apie 25,500 kvadratinių pėdų grindų ploto, jų tarpe 10,500 kv. pėdų apšildomo ploto. Imant grynai biznio pagrindu, dabar būtų sunku surasti rangovą, kuris imtųsi tą viską įrengti už milijoną dolerių.

Dalis Dainavos stovyklos šimtininkų, 1973 metais.

— Ką yra Dainava davusi išeivijos jaunimui?

— Minint stovyklavietės penkmetį, aš taip tai apibūdinau savo pranešime 36-jame ALRKF kongrese Detroite 1961 metais spalio mėn. 22 d. ...„jaunimas, pereidamas metai iš metų per stovyklą, kinta

rimtimi, brėsdamas pagal amžių,

socialumu, individualumą praturtindamas socialia asmenybe,

lietuviškuoju susipratimu, prisirišdamas prie savo tautos asmeninio įsitikinimo keliu,

krikščioniškojo galvojimo linkme ir turiniu, pasisavindamas krikščioniškąjį gyvenimo būdą, principus ir atsiribodamas nuo tuščio gatvės lengvabūdiškumo".

O po 25 metų stovyklavietės veiklos sukakties į tą klausimą atsakymas 1981 metais balandžio mėn. 6 dienos „Drauge" buvo duotas sekančiais žodžiais: ...„Po 25 metų praktikos aiškiai matyti, kaip yra svarbu jaunimui turėti savą ir mėgiamą židinį. Jame šalia protinio gilėjimo, teisingos orientacijos ir motyvacijos bei dvasinių pratybų taip pat vyksta platus susipažinimas, susidraugavimas, lavinimasis viešai reikštis savo mintims, dalintis idėjomis. Stovyklautojų tarpusavinės pažintys jau nesiriboja vien gyvenamąja vietove, bet plečiasi į visą Šiaurės Ameriką, į Pietų Ameriką ir į visą pasaulį.

Organizacijos su savo patyrusiais globėjais ir vadovais ruošia kursus, pokalbius, atgaivos savaites bei savaitgalius, sporto ir meno renginius. Ten tiek progų talentus lavinti, talentams iškilti. Žinoma, dalis stovyklautojų pro tuos renginius praeina užsidarę bet kokiai įtakai, bet vis dėlto didelį jaunimo skaičių Dainavos įtaka giliai paveikia, pozityviai įtaigoja, ir jie yra matomi mūsų veikloje".

Daug jaunų stovyklautojų gražiojoje Dainavos gamtoje gavę įkvėpimo ją yra apdainavę savo laikraštėliuose.

Viena stovyklautoja taip šiltai išliejo savo jausmus: ...„Dainava tai tik žodis. Bet kokia ypatinga jos prasmė. Tai yra vietovė, kuri glaudžia jaunatvės dvasią. Baltieji rūmai, Spyglio ežeras, ar tai ne Dievo dovana lietuviškajam jaunimui? Naudodamiesi šia stovykla, mes, jaunimas, augame, brėstame. Viena savaitė kartu — tai puslapis visų mūsų gyvenimo knygose. Šis lapas yra vienas iš brangiausiųjų toje knygoje..."

Tie gražūs žodžiai yra taip pat tikra Dievo dovana visiems dirbusiems ir dirbantiems Dainavos labui.

— Ar jūsų viltys ir darbas pasiteisino?

Neseniai vienas viduriniosios kartos asmuo mane sutikęs Čikagoje pasakojo, kad jis tiktai vieną kartą yra buvęs Dainavoje, bet jam ir tokio ryšio užteko laikytis lietuviškoje visuomenėje ir net savo disertacijai imti mokslinę temą iš Lietuvos gyvenimo. O tuo tarpu jo brolis, nė karto nebuvęs Dainavoje, taip ir iškrito iš

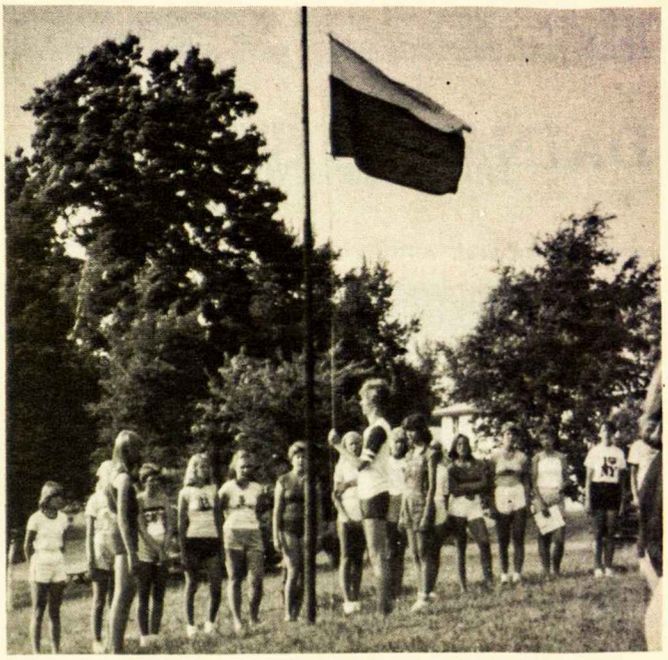

lietuviškos bendruomenės. Labai gaila to, iš savo tautos iškritusio jaunuolio. O iš kitos pusės yra malonu girdėti, kiek daug laimi tie, kurie su Dainava ryšio nenutraukia.

Mano nuomone, mūsų sunkaus darbo viltys pasiteisino gal kokiu 15-20%. Norėčiau, kad tai būtų bent kokių 40%. Dabarties sąlygose šimtaprocentinio laimėjimo beveik neįmanoma laukti.

Lietuvių kovoje už laisvę Dainavos auklėtiniai ne tiktai aktyviai, bet ir efektyviai reiškiasi. Todėl pasigirsta net balsų, kad Dainava yra vienas iš mūsų tremties stebuklų. Toks pripažinimas širdį glosto, bet labai norėčiau, kad ir tie 80% susiprastų.

Reikia tiktai pagalvoti, kaip atrodytų mūsų lietuviškasis gyvenimas, jei ištikimųjų Dainavos auklėtinių jame nebūtų. Taip pat reikia pagalvoti, juk visa tai buvo daroma ne taip sau nerūpestingai jaunimo pramogai. Tie, kurie Dainavai dirbo, tame darbe neieškojo sau malonumo. Jie dirbo iš aukos dvasios, tarnaudami labai aukštam tikslui, dėl kurio dabar tie 80% nenori pajudinti nei piršto.

Būtų tikrai per skaudu, jeigu tie 80% mūsų lietuviškam gyvenimui pražūtų. Jų būtų labai gaila, nes ateityje jų pačių vaikai padarys jiems daug priekaištų ir tai labai skaudžių. Jie paklaus: „Kodėl jūs mus išsijungėt iš savo tautos, kai jai reikėjo pagalbos? Kodėl jūsų pavardžių nėra aukotojų sąrašuose, kai jūsų tautai reikėjo lėšų laisvės kovai? Kodėl jūs apsileidot ir mūsų neišmokėt lietuvių kalbos? O mums yra brangios mūsų kilmės šaknys".

Dainavos sėkla, kritusi į vešlią dirvą, iš karto prigyja, užauga ir duoda vaisių. Kritusi į aplinkos suliesintą dirvą, merdi ilgesnį laiką. Bet dar vis yra vilties, kad ji irgi gali atsigauti. Tad turėkime kantrybės, nesigailėkime meilių žodžių ir vis kvieskime į talką.

1984 m. gegužės mėn. 24 d.

Kalbėjosi

Raminta Pemkutė

R. Kriaučiūnas

DAINAVOS STOVYKLA JAUNIMUI

Darius Polikaitis praveda dainavimą Jaunučių stovykloje, 1981 m.

1983-jų metų pradžioje Dievo Apvaizdos parapijos salėje Southfielde prie Detroito buvo surengta po stogu gegužinė, sutelkusi gražų būrį rėmėjų ir palikusi apčiuopiamo pelno. Tai Stasio Garliausko ir jo kolektyvo iniciatyvos ir darbo pastangų rezultatas. Gegužinės metu Albina Lingienė įteikė savo tūkstančio dolerių auką, tapdama dosniausia tų metų rėmėja. Pavasarį pravestas matracų užpirkimo vajus apmokėjo didesnę dalį naujo inventoriaus išlaidų. Lietuvių Fondas, apsvarstęs Dainavos prašymą, jai paskyrė tūkstančio dolerių paramą. Švietimo taryba jos pirmininko Jono Kavaliūno pastangomis Dainavos knygynui dovanojo Švietimo tarybos išleistų leidinių komplektą. Jau minėta anksčiau apie jaunųjų ateitininkų bei fronto bičiulių lėšomis padarytus pagerinimus. Dainava nuoširdžiai įvertina visas šias pastangas ir aukas.

Ką atlikome?

Birutės Bublienės rūpesčiu buvo sutelkti du Dainavos rėmėjų komitetai — Chicagoje ir Clevelande. Chicagos grupė, vadovaujama energingos dr. Austės Vygantienės, Pasaulio Lietuvių dienų išvakarėse suruošė puikiai pavykusį jaunimo karnavalą. Per jį ir prieš buvo pravesti laimėjimai, atnešę stambią paramą Dainavai. Tiek iniciatoriai, tiek ir savo vaikus atvežę tėvai lietuviškam atžalynui suteikė progą pažaisti, savo talentus parodyti, tėvams pabendrauti. Sutelkta parama nukreipta Dainavos remontams. Didelis ačiū iniciatoriams ir visuomenei!

Liepos 17 dieną įvyko Dainavos metinė šventė pačioje Dainavoje. Jos paruošiamiesiems ir pravedimo darbams vadovavo direktorių tarybos narys Leonas Petronis. Jam padėjo tam reikalui sutelkta talka. Šventė buvo pradėta šventomis Mišiomis, kurias atnašavo ir uždegantį pamokslą pasakė Lansing vyskupas Kenneth Povich. Mišioms pasibaigus, bet miniai dar neišsiskirsčius, buvo sugiedota „Ilgiausių metų!" dr. Adolfui Damušiui, neseniai atšventusiam septyniasdešimt penkerių metų sukaktį. Pietų metu, dalyvaujant vyskupui ir kitiems garbės svečiams, „Dainavos Aidai" atliko programėlę. Dainavos Aidai — tai Arūno ir Rūtos Udrių atžalyno „ansamblis", jau spėjęs gastroliuoti didesnėse lietuvių kolonijose. Pats gausių svečių svečiavimasis ir vaišinimasis vyko svetainės prieglobstyje. Praūžusi audra visus kuriam laikui po stogu sutelkė. Nuotaika liko gera. Liko ir pajamų Dainavai. Šventės išvakarėse vyko metinis rėmėjų suvažiavimas, kuriam pirmininkavo dr. A. Damušis. Pats suvažiavimas, kaip ir prieš jį turėtas direktorių tarybos posėdis, vyko darniai ir sklandžiai.

Jau vasarai pasibaigus, per Reginą Šilgalienę iš Clevelando gautas stambus čekis. Tai Clevelando globos komiteto sutelkta parama. Pradžioje komitetui vadovavo Vitas Sirgėdas. Jam išvažiavus, komitetas persiorganizavo ir jo pirmininku tapo dr. Marius Laniauskas, Regina Šilgalienė yra sekretorė, o nariai yra Nijolė Balčiūnienė, Vladas Čyvas, Viktoras Palūnas, Vacys Rociūnas ir Aldona Zorskienė. Šis komitetas yra tarsi gyvas paminklas a.a. Simanui Laniauskui, daugelį metų vadovavusiam tokiam pat komitetui tame pačiame Clevelande. Nuoširdi padėka tiek komitetui, tiek jo darbą rėmusiems.

Metų eigoje parašyta daug laiškų įvairiais visuomeniniais bei organizaciniais reikalais — daugiau kaip šeši šimtai. Gauta apie šimtas. Buvo pasveikintas Jaunimo centras jo sidabrinės sukakties proga. Įdėtas sveikinimas Antrųjų lietuvių dienų proga Dainų šventės programos leidinyje. Dalyvauta Damušių išleistuvėse Detroite, o vėliau Dainavai buvo atstovaujama jų priimtuvėse Chicagoje. Apsilankyta Dainavos kaimynų Pilėnų Joninėse. Vienai Dainavos apylinkės šeimai išversta apie 40 laiškų, nes, šeimos tėvui mirus, likę vaikai nenorėjo lietuviškų laiškų pundelio iš Argentinos išmesti, nežinodami, kas buvo rašyta. Pasirūpinta duoti pranešimą ALRKF suvažiavime Chicagoje. Patį pranešimą padarė pirmasis direktorių tarybos vicepirmininkas Bronius Polikaitis. Raštu pasveikinti įvairias sukaktis švenčią visuomenininkai, Dainavos rėmėjai. Neapseita ir be užuojautų, vienam ar kitam amžinybėn iškeliavus. Dainavos korespondencijomis bei pranešimais spaudai bei per radiją daug rūpinasi Stasys Garliauskas.

Direktorių tarybos bei administracijos reikalai

Prieš kurį laiką atsistatydinus ilgamečiam tarybos dvasios vadui kun. V. Dabušiui, pastangos užkišti susidariusią spragą pavyko. Savo sutikimą davė kun. Alfonsas Babonas, Šv. Antano parapijos klebonas Detroite. „Gajos" korporacijos atstovui Šauliui atsistatydinus, jo vieton paskirtas dr. Vytautas Majauskas. Su šių metų rėmėjų suvažiavimu vasarą baigiasi šešių rinktų tarybos narių kadencija. Su tuo suvažiavimu baigiasi ir dabartinio direktorių tarybos pirmininko trejų metų kadencija. Jau dabar laikas Dainava besirūpinantiems kalbinti kandidatus, pramatyti asmenis, kurie tęstų taip svarbų ir prasmingą darbą.

Rūpinantis stovyklavietės gerove, buvo sudaryta statuto peržiūrėjimo komisija, kuriai vadovauja tarybos narė Janina Udrienė. Norima turimą statutą „atšviežinti", kad jis ir toliau galėtų likti teisiniu pagrindu Dainavos reikalų sprendime. Komisijos darbas jau pradėtas, bet dar nebaigtas. Statutiniai keitimai turi būti atliekami apgalvotai, atsižvelgiant į praeities praktiką bei dabarties reikalavimus.

Su vasaros sezonu įsigalios ir nauji Michigano valstijos reikalavimai jaunimo stovykloms. Šie pakei-

timai projekto forma jau buvo žinomi porą metų. Kaip nauji reikalavimai palies Dainavos kasdienybę, sunku numatyti. Nors staigmenų ir nesitikim, daug kas priklauso ne tik nuo rašytų taisyklių, bet ir nuo pačių inspektorių. O jų Dainavoje kasmet bent keturi pasirodo: viešosios sveikatos, žemės ūkio, priešgaisrinės apsaugos ir visuomeninės gerovės Department of Social Services. Su kiekvienais metais vis svarbiau stovyklaujančioms grupėms būti kruopščiai susipažinus su jiems Dainavos administracijos parūpinta informacija. Stovyklaujančios grupės atsakingos Dainavos administracijai, o Dainava yra tiesiogiai atsakinga valdžios organams. Kad kai kurie reikalai taip svarbūs leidimo stovyklai gavime užmarštin neužsimestų, su šiais metais stovyklaujančios grupės ir Dainava susitars raštiškai dėl stovyklos naudojimo sąlygų bei apimties. Sutarties projektas, paryškinąs stovyklaujančių grupių pareigas ir atsakomybę, buvo visoms stovyklavusioms grupėms pasiųstas susipažinimui bei komentarams. Visi gauti atsiliepimai buvo pozityvūs.

Draugas, 1984 m. sausio 17 d.

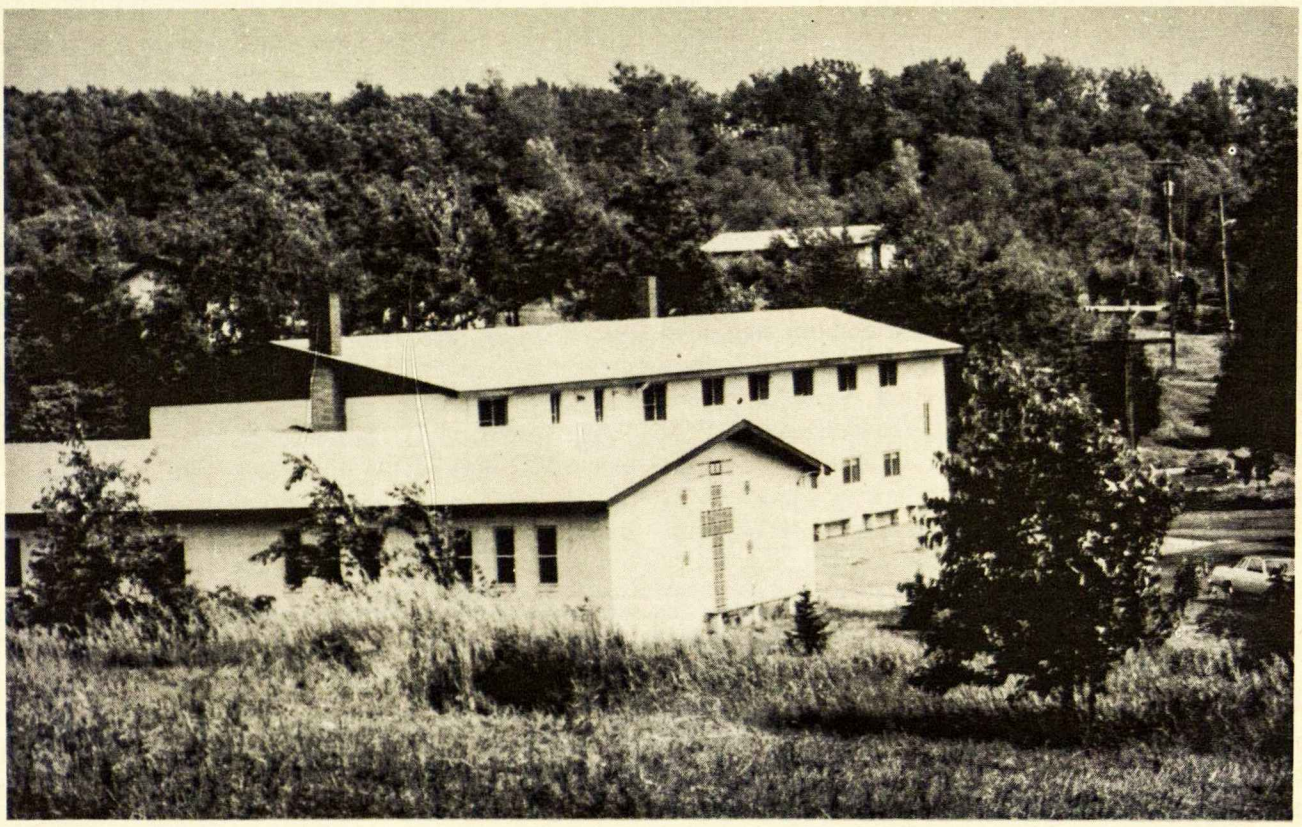

Dainavos Baltieji Rūmai

Ateities perspektyvos ir planai

DAINAVA IR JOS ATEITIS

Nesvarbu, kokio amžiaus stovyklautojai būtų, norime visiems priminti, kad Dainava yra jaunimo stovyklavietė. Tokioje stovyklavietėje yra reikalaujama didesnė drausmė ir tvarkos palaikymas. Jokiu būdu į stovyklą negalima vežti gyvuliukų, ginklų, alkoholinių gėrimų bei pramoginių „vaistų". Šios taisyklės galioja tiek stovyklautojams, tiek ir svečiams. Įvažiuojant į stovyklavietę, visiems buvo duodamas lapukas, primenąs bendras taisykles. Lapelio gale svarbus prierašas, kad „...svečio teisės pasibaigia, kai jo elgesys toliau nesiderina su kitų svečių gerove bei stovyklos orumu".

Kaip jau anksčiau buvo užsiminta, stovyklavusių grupių atsiliepimu, nebuvo turėta rimtų prasižengimų, kurių išdavoje kam nors būtų buvę atimtos svečio teisės. Iš tikro, pasižvalgius kitur (viešose mokyklose, miestų parkuose, viešose maudyklose, sporto žaidynėse ir pan.) ir palyginus ten patiriamą netvarką su Dainava, tegalima tik džiaugtis stovyklautojų ir svečių rimtumu, sveiku jaunatviškumu bei viešosios tvarkos gerbimu.

Dainavos administratoriaus postas tebėra neužimtas. Tos pareigos jau treti metai („tik laikinai") tenka direktorių tarybos pirmininkui. Tai nenormali padėtis. Pernai vasarą administratoriumi buvo Bronius Krokys iš Philadelphijos. Jo tėviškoje priežiūroje vasaros metu vienaip ar kitaip darbavosi Aidas Kriaučiūnas, Aras Kriaučiūnas, Dalytė Trot-

manaitė, Tauras Bublys, Marius Gražulis. Sporto aikštelėmis bei reikmenimis rūpinosi Paulius Gražulis.

Su paskutine vasaros stovykla išvažiavo ir jos administratorius. Buvo rimtai tariamasi su vienu energingu ir nagingu asmeniu apie galimybes apsigyventi Dainavoje, tuo pačiu užimant administratoriaus pareigas. Dėl nenumatytų aplinkybių jis turėjo atsisakyti nuo šių planų. Kad Dainava nesijaustų apleista, Dainavos kaimynų iniciatyva buvo suorganizuotas budėtojų kadras. Grupelė asmenų pasiskirstė po savaitę Dainavą prižiūrėti, pagal reikalą joje budėti. Kad budėtojų ar pačių stovyklautojų neužsnigtų ar neužpustytų, Dainavos kaimynas Vladas Šalkauskas, kaip jau minėta, rūpinasi sniego nukasimu.

Nors Dainavos talka, rodos, retėja, ateina ir naujų jėgų. Petys petin dirba ir Dainavos statytojai, ilgamečiai talkininkai ir pačioje Dainavoje stovyklavęs, bet dabar jau užaugęs, jaunimas. Dirba tėvai su sūnumis, dirba seneliai su anūkais. Kad taip brangios jėgos nepasimestų, Šarūnas Langys, rėmėjus, buvusius stovyklautojus bei talkininkus kompiuterio pagalba sutelks į sąrašus. Tai palengvins informacijų pasikeitimą, bendralaiškių siuntinėjimą, paramos telkimą.

Dainavos finansinę atskaitomybę veda iždininkas Stepas Smalinskas. Buhalteris yra Algis Bražėnas, kasmet paruošiąs metinę atskaitomybę. Susilaukta talkos iš valdybos narių Viktoro Veselkos ir Benedikto Neverausko, ypač metinės šventės metu. Minint pavardes, visada yra praleidžiamos kitos. Ne dėl to, kad jų įnašas neįvertinamas ar darbas nesvarbus, bet dėl žmogiškos atminties trūkumo. Jų visų iš anksto atsiprašau.

Su malonumu norime pranešti, kad prel. dr. Petras Celiešius sutiko šią vasarą rūpintis Dainavos dvasiniais reikalais. Jis stovykloje bus visą vasarą. Jis sutiko būti stovyklų kapelionu stovyklaujančioms grupėms. Apie tai kiekvienai grupės vadovybei bus tiesiogiai pranešta. Kaip žinoma, per paskutinius dvejus metus Dainavos svečių dvasiniai reikalai nebuvo pilnai patenkinti. Šiemet tuo nieks negalės skųstis.

Nors pati vasara dar toli, jau dabar galima pranešti, kad Dainavos metinė šventė numatoma liepos 22 dieną, sekmadienį.

Ateitininkų jubiliejinės stovyklos (1976 m.) pastatytas kryžius, 1979 metais, buvo perkeltas nuo Kryžiaus kalno ir pastatytas vėliavų aikštėje. Iškilmes pravedė: J. Polikaitis, V. Kliorys, kun. V. Dabušis, kun. K. Pugevičius, vysk. K. Povish, kun. V. Rimšelis, MIC.

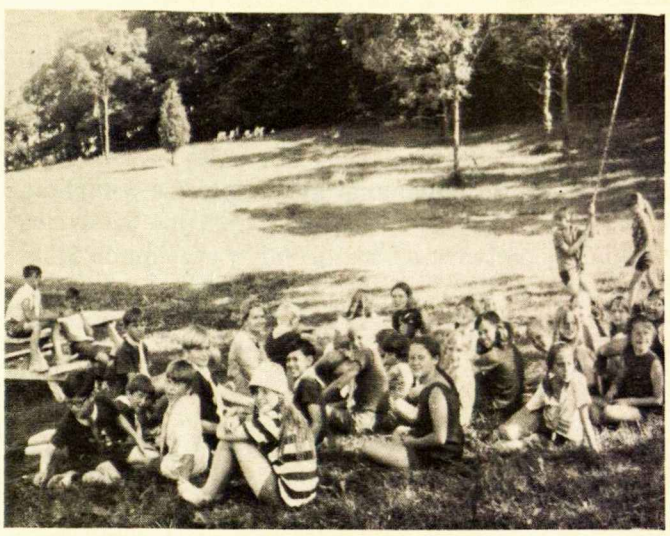

KAS YRA STOVYKLAUTOJAS?

Stovyklautojas yra pats svarbiausias asmuo stovykloje.
Stovyklautojas nedirba mums. Mes dirbam stovyklautojui.
Stovyklautojas mūsų darbo netrukdo. Mes dėl jo dirbame.
Stovyklautojas yra Dainavos širdis, o ne pašalietis.
Stovyklautojas nėra numeris, bet gyvas asmuo.
Stovyklautojui visada reikia parodyti prideramą mandagumą.
Dainava stovykloms suteikia patrauklius rėmus, o stovyklautojai sudaro prasmingą turinį.

Romualdas Kriaučiūnas

Jeigu kas domėtųsi pastovaus Dainavos administratoriaus ar ūkvedžio postu, kreipkitės į stovyklos raštinę: 1816 Tecumseh River Drive, Lansing, Michigan 48906. Pati stovykla, kaip daugumai žinoma, yra apie Manchester miestelio, maždaug pusiaukelėj tarp Ann Arbor ir Jackson miestų. Tuo pačiu norime paminėti, kad svečių patogumui reikalinga šeimininkė svetainei prie pliažo. Ypač geros šeimininkės pasigendama savaitgaliais. Dėl sąlygų prašom toliau informuotis duotu adresu.

Dainavai reikia ne tik sugebančių žmonių, bet ir remontų, pagerinimų. Dar prieš vasarą būtinai reikia pakeisti įeinamojo šaldytuvo mechanizmą. Tuo pačiu norima įvesti oro šaldymą virtuvėje. Taip pat prieš vasarą norima pagrindinai pertvarkyti berniukų ir mergaičių visas keturias išvietes — grindis, prausyklas, sėdyklas, veidrodžius, apšvietimą, spinteles.

Dr. A. Damušio vardo namo priekį norima pagražinti, padaryti jaukesnį, vėsesnį. Pats įėjimas į pastatą turėtų turėti prieangį. Ypač žiemos metu daug šilumos prarandama duris bevarstant. Reiktų daugiau stiklo vatos insuliacijos ant salės — koplyčios lubų. Yra rimtai galvojama apie koplyčios perkėlimą iš salės vakarų į rytinę pusę. Dabartinė koplyčios patalpa, ją pertvarkius, taptų vaikų užsiėmimo kambariu.

Antrojo aukšto konferencijų kambarį galima taip sutvarkyti, kad ten būtų ir skaitykla. Būtų smagu per vasarą gauti lietuvišką periodinę spaudą. Sutvarkius biblioteką, pristačius knygų lentynų bei keletą stalelių, galima būtų turėti rimtą skaityklą. Prie jos reikėtų ir lietuviškos muzikos plokštelių rinkinio bei priemonių joms klausyti. Pasigendama filmams rodyti aparato bei modernios dauginimo mašinėlės, vadinamo šviesraščio.

Apšildomojo pastato langai prašosi pagrindinio pertvarkymo. Kai kas yra prašęs elektrinių džiovintuvų rankoms tame pat pastate. Sporto reikmenų kambarėlis gana tuščias. Reiktų išsimėčiusį ar susidėvėjusį turtą pakeisti, papildyti.

Dabar mintimis pavaikščiokim po rajoną. Ko ten reikėtų? Būtų gerai turėti dvi vaikų žaidimo aikšteles — vieną stovyklos rajone, o kitą prie svetainės — pliažo. Sporto aikštelės nusidėvėjusios, reiktų jas atnaujinti. Jau kurį laiką yra paruoštas planas stovyklos gatveles ir takelius pavadinti žymesniais Krėvės „Dainavos senų žmonių padavimuose" minimais vardais. Bus kalbinama viena stovyklautojų grupė šį projektą įgyvendinti. Stalai stovyklos rajone ir prie ežero gana vargingai atrodo. Kai kuriuos reikia pakeisti naujais. Būtų paranku prie svetainės turėti žemėn įmontuotas dešrelėms pasikepti krosneles. Pati svetainė bei prie jos esančios išvietės laukia remontų, pagražinimo. Atremontavus svetainę, gavus „gerą gaspadinę", atsigautų ir visas paplūdimio rajonas. Padidėjus lankytojams, atsirastų ir reikalas įrengti mažą dovanėlių krautuvėlę toje pat svetainėje. Takelį nuo stovyklos pastatų į pliažą galima „apsėti" jaukiais suoleliais. Ypač vyresnieji stovyklautojai mėgsta prisėsti ir pasišnekučiuoti.

Aštuonioliktuosius metus pradeda Dainavos sunkvežimis. Daug stovyklautojų yra jaunesni už tą visko mačiusį „darbo arklį". Jei ne šiemet, tai kitais metais jį reikia pakeisti naujesniu — tokiu, kuris turėtų keturių ratų variklius ir sniego plūgą. Turint savo priemones galima rimčiau galvoti ir apie stovyklos dažnesnį naudojimą žiemos metu.

1981 metų Jaunučių stovyklos vadovybė.

Paminėta daug galimybių. Vienos žūtbūt turi būti atliktos, kitos gali laukti stambesnių mecenatų, dosnaus palikimo. Paviršutiniškai apskaičiavus, visų projektų atlikimas ar reikiamo turto įsigyjimas — to, kas šiame skyriuje paminėta — kainuotų apie šešiasdešimt penkis tūkstančius dolerių. Tokių sumų nei Dainava, nei kas kitas tuoj pat nesukombinuos. Laimė, kad visus pagerinimus, remontus galima atlikti paskirai. Jeigu kas norėtų prie vieno ar kito projekto įgyvendinimo prisidėti auka ar darbu, rašykite anksčiau duotu adresu. Rūpestis Dainavos jaunimo stovyklos ateitimi parodomas darbu ir parama šiandien. Jūsų dosnumas šiandien yra prasmingas Dainavos „apdraudimas" ateičiai. Už tai liekame dėkingi.

Šį pranešimą baigiu žodžiais, tartais rėmėjų suvažiavimo metu pernai:

Skaičiuokime jaunimą, o ne turtą.
Skaičiuokime pasisekimus, o ne nusivylimus.
Skaičiuokime pelną, o ne nuostolius.
Skaičiuokime džiaugsmus, o ne skausmus.
Skaičiuokime draugus, o ne priešus.
Skaičiuokime šypsenas, o ne ašaras.
Skaičiuokime drąsą, o ne baimes.
Skaičiuokime derlingus metus, o ne badmečius.
Skaičiuokime gerus darbus, o ne prasižengimus.

Pasitikėkime Dievu, ne savimi.

1983 m. Dainavos stovyklos metinis pranešimas

Metams pasibaigus, turiu malonią pareigą duoti pranešimą visuomenei Dainavos jaunimo stovyklos reikalu. Ta pareiga kyla ne iš statutinių ar teisinių reikalavimų, bet iš noro palaikyti glaudžius santykius su stovyklautojais, kurie Dainava naudojasi, ir su rėmėjais, kurie ją išlaiko. Be visuomenės paramos niekas ilgai neišsilaiko, jau nekalbant apie klestėjimą. Dainava stengiasi stovyklaujančioms grupėms suteikti patrauklius rėmus, o patys stovyklautojai sudaro prasmingą turinį.

Atlikti pagerinimai

Grupėms, kurios savo stovyklautojų tarpe turi priešmokyklinio amžiaus vaikų, yra įruoštas vaikų darželis. Juo galima naudotis iš anksto susitarus ir tik suaugusiųjų priežiūroje. Vaikų darželį įrengė ir su savo talka apipavidalino direktorių tarybos narė Birutė Bublienė.

Beveik visos stovyklos kėdės, o jų buvo arti keturių šimtų, naujai perdažytos žaliais dažais. Tai Ipolito Janušio ir jo sutelktos grupės nuopelnas. Nupirkti nauji stalai (11), nauji čiužiniai (35), naujos pagalvės (90), stovai kėdėms sustatyti (6) ir stalams sukrauti (2). Antrojo aukšto prieangyje sutelkta grupė minkštasuolių. Tos pačios B. Bublienės rūpesčiu sumedžiota naujų baldų kapeliono butui bei administracijos nameliui. Turimam šaldytuvui sugedus, įsigyti du nauji šaldytuvai, kurie yra užrakinami.

Kiek spėta, pastatų durys perdažytos gyva žalia spalva. Prie tos spalvos pritaikytos užuolaidos didžiojoje valgykloje. Saulei vakarop spiginant, dabar nuo jos galima apsisaugoti pasukus modernių užuolaidų kontroles. Čia su malonumu reikia pastebėti, kad šių užuolaidų fundatorius yra Jaunųjų Ateitininkų sąjunga, kuri Dainavos stovyklaviete pastoviai naudojasi. Patį įmontavimo darbą atliko Algis Bublys.

Cicero Vysk. M. Valančiaus ateitininkų sambūris per J. Arštikį prisidėjo prie oro trauktuvo įtaisymo toje pačioje valgykloje. Stovyklavusieji Lietuvos fronto bičiuliai sumokėjo už pianino ir garsiakalbių sistemos patvarkymus.

Stasio Garliausko bei Prano Baltakio pastangomis sutvarkytas pliažas ir apvalytas maudyklės dugnas. Privežta naujo smėlio, išnaikintos žolės. Sutvarkytas šiukšlių surinkimas ir išvežimas iš Dainavos. Ta proga užkastos šiukšlių duobės pačioje Dainavoje. Dabar, užlipus prie Gedimino pilies ir pažvelgus į šiaurę, kalno papėdėje matyti ne šiukšlių kalneliai, bet gražiai išlyginta, smėlėta aikštė.

Jaunučių stovykla, 1966 metais.

Šitaip apsišvarinus, išlaidos kiek padidėjo, bet manoma, kad tos pastangos stovyklaujančių grupių bei svečių liks įvertintos. Eilė pagerinimų yra mažiau pastebimi, bet neretai svarbesni. Tai liečia vandens vamzdžius, elektrą, dujų tiekimą, stiklo vatos priedinę insuliaciją dr. A. Damušio vardo pastato antrojo aukšto lubose.

Atsižvelgiant į vyresniųjų stovyklautojų pageidavimus, buvo susitarta su stovyklos kaimynu, kad rugpjūčio mėnesį karvės bus ganomos toliau nuo stovyklos pastatų. Kiek įmanoma, Dainava kreipė dėmesį į stovyklautojų pageidavimus. To išdavoje visų barakų išviečių grindys buvo naujai išdažytos, sutaisyti vandentiekio lašėjimai. Tiltelis per upelį, tūkstančiams stovyklautojų sutrumpinęs nuotolį į maudyklą, pakeistas nauju. Tai Aro Kriaučiūno ir jo talkos pastangos. Viktoras Veselka pasirūpino pastatyti naują prietiltį, platformą žuvautojų patogumui. Rudeniui baigiantis, vadinamame kapeliono bute įmontuota nauja dujinė krosnelė, nes buvusioji užsitarnavo „pensijos".

Sniego nukasimu sutiko rūpintis Vladas Šalkauskas. Šalia jau minėtų, nuoširdžios talkos ir vėl susilaukta iš Adolfo ir Sofijos Vasiulių, Albino Grigaičio, Lino ir Rūtos Mikulionių, Gražulių, Udrių, Kriaučiūnų šeimų ir vėliau paminėsimų asmenų.

Stovyklautojai pernai ir šiemet

Nors daugumas mano, kad Dainavoje stovyklaujama tik vasarą, iš tikro ji yra nuomojama bet kokiu laiku. Orui atšalus, stovyklos talpa sumažėja nuo 210 iki 75 vietų, nes tik vienas pastatas yra šildomas. Kartas nuo karto juo pasinaudoja tiek lietuvių, tiek amerikiečių grupės savo suvažiavimams, rekolekcijoms, kursams. Pavasarį tris dienas per keturias ar penkias savaites čia suvažiuoja Saline mokyklos gamtos pažinimo klasių moksleiviai. Įdomu pastebėti, kad apie trečdalis iš stovyklaujančių grupių gaunamų pajamų yra iš tų grupių, kurios stovyklauja dar prieš ar jau po vasaros.

Pernai gegužės gale Dainavon rinkosi skautų vadovai. Po to buvo ilgesnė pertrauka negu paprastai. Lietuvių kilmės vaikų stovyklai buvo numatytos dvi savaitės birželio gale. Dėl įvairių rimtų priežasčių, ypač dėl Pasaulio Lietuvių dienų renginių, stovykla buvo nukelta į sezono galą, nes kitoms grupėms laikas jau buvo rezervuotas. Stovyklos programos vadove ir koordinatore sutiko būti seselė Ignė Marijošiūtė. Nors buvo plačiai informuojama apie šią stovyklą, nepalankus laikas nesukėlė reikiamo pareikalavimo ir stovykla neįvyko.

Nuo liepos 10 dienos savaitę stovyklavo moksleiviai ateitininkai. Po jų buvo jaunieji ateitininkai iki liepos 31 dienos. Po to rinkosi Lietuvos fronto bičiuliai, ateitininkai sendraugiai, mokytojai, tautinių šokių instituto kursantai — po savaitę.

Stovykloms pasibaigus, buvo grįžta pas stovyklavusių grupių vadovybės, ieškant dialogo, pasiūlymų ir pozityvios kritikos. Norėta sužinoti grupių patyrimus, liečiančius informaciją, stovyklos paruošimą, švaros palaikymą, priemonių buvimą. Teirautasi, ar grupės

turėję sunkumų su alkoholio, vaistų, ugnies naudojimu ar piktnaudojimu, Dainavos administracijai rūpėjo grupių patyrimai maudymosi, svečių, važinėjimo kontrolės palaikyme. Atsiliepimai šiais ir panašiais klausimais buvo teigiami. Tik pirmoji vasaros grupė pasigedo reikalingų priemonių, kurios vėliau buvo pripirktos.

Anketoje buvo dalinamasi Dainavos rūpesčiais ir planais. Ne paslaptis, kad stovyklaujančios grupės padengia tik du trečdalius stovyklos išlaikymo išlaidų. Likusį trečdalį reikia sumedžioti iš aukų, renginių bei kitų pajamų. Reaguojant į tai, buvo nuomonių skirtumų. Vieni siūlė jaunimui palikti tą patį mokestį, o suaugusiųjų grupėms kelti. Kiti sakė, kad prie jaunimo grupių turi prisidėti visi, ne tik jaunimo tėvai. Buvo siūloma išvystyti „veiklą, kad daugiau žmonių testamentuose bent mažą dalį palikimo užrašytų Dainavai". Mažinant išlaidas, kai kurios grupės pritarė minčiai, kad pagal sugebėjimus grupės galėtų prisidėti prie stovyklos gražinimo bei švaros palaikymo darbų. Buvo taip pat siūlyta stovyklai vadovautis daugiau komerciniais, o ne talkos pagrindais. Visi atsakiusieji pritarė minčiai, kad „būtų prasminga iš stovyklaujančių grupių sudaryti patariamąjį komitetą, kuris teiktų rekomendacijas Dainavos direktorių tarybai bei valdybai". Iš tikro šis anketinis pokalbis ir yra to patariamojo balso išklausymas.

Dainava yra lietuviškojo jaunimo stovykla. Ta prasme, pirmenybė stovyklos naudojime turėtų būti duodama eilės tvarka, atsižvelgiant į grupės „jaunatviškumą"; vaikams, jaunimui, studentams, jaunoms šeimoms ir t.t. Nors principiniai visi tokiai minčiai pritarė, kad jaunimas turėtų pirmenybę, buvo taikliai priminta, kad „... nereikia užmiršti ir vyresniųjų, nes iš jų kišenių Dainava išsilaiko". Galutinėje išvadoje siūlyta nedaryti didelių pakeitimų, ir toms grupėms, kurios Dainavoje stovyklauja jau eilę metų, „ir toliau turėtų būti duodama pirmenybė".

Nors 1984-jų metų vasaros stovyklavimo kalendorius dar pilnai nesustatytas, jau žinoma, kad liepos 1-15 dienomis stovyklaus moksleiviai ateitininkai, liepos 15-29 jaunieji ateitininkai, liepos 29-rugpjūčio 5 mokytojai ir rugpjūčio 19-26 skautai akademikai. Dar nėra galutinai nustatytos ateitininkų sendraugių ir lietuvių kilmės jaunimo stovyklų datos. Kaip ir pernai, šįmet kapų puošimo savaitgalį rinksis skautų vadovai. Smulkesnė informacija apie stovyklas ir jų vadovus bus paskelbta „Drauge" pavasarį. Kaip matote, tiek pernai, tiek ir šiemet vasaros stovyklų pradžia užsivilkina dėl visus vienaip ar kitaip paliečiančių renginių. Pernai dėl dainų šventės, jaunimo kongreso, sporto žaidynių, o šiemet dėl šokių šventės Clevelande.

Dainavoje yra pastatytas nuotolių stulpas, pasidaręs fotografų objektu. Atvažiuodami Dainavon padarykite savo miesto lentelę, pažymint, kiek kilometrų nuotolio yra nuo to miesto iki Dainavos. Prikalkite tą lentelę ant to stulpo. Tiek vaikams, tiek ir kitiems visada yra smagu pamatyti savo miesto lentelę. Dainava nori būti visiems įdomi ir sava.

Ašarėlė

Žodž. Tauros Zarankaitės

Muz. Viltenio

Skiriantis man ašara riedėjo,
Susitikus aš jos nebesulaikiau...
Tyliai pušys Dainavos šlamėjo:
„Išsiverk, išsiverk, tau bus lengviau.

Retrenas:

Ašarėle — tu tyra,
Ašarėle — tu skaisti,
Ir džiaugsme esi, ir liūdesy...
Ašarėle, ašarėle, ko riedi?

Kaip rasa suvilgo mūsų Spyglį,
Ji sužvilga perlais saulės spinduliuos,
Taip ir tavo skruostus ašara suvilgys
Ir džiaugsme, ir liūdesy ramins, paguos.

O dabar man ašara nurieda,
Žodžio džiaugsmui apsakyt neberandu.
Gera darosi širdy iš lėto:
O kaip sieloje, sieloje ramu.

Skiriantis man ašara vėl rieda:
Ar sutiksiu aš tave kada daugiau?
Tyliai pušys Dainavoje miega.
— Išsiverk, išsiverk — tau bus lengviau.

LIETUVOS NACIONALINĖ MARTYNO MAŽVYDO BIBLIOTEKA

Dainava, Dainava, Tu kaip saulė gyva

Rasa Šoliūnaitė

Rasa Šoliūnaitė praveda dainavimą MAS stovykloje, 1981 metais.

Daug dainuota, daug rašyta
Apie Dainavos stovyklą,
Bet jei mūs žymūs poetai
Apie Dainavą rašytų,
Ką Brazdžionis ir kiti
Apie Dainavą sakytų?

Dainava, tai jaunystės pašvaistė
Ir gėlė Mičigano laukų,
Kas vaikais tavo veidą nubarstė
Ir ko juokies prie kryžkelės tu?

Ak, norėčiau dainuoti iš džiaugsmo
Ir pajust, kad po kojom esi,
Dainava, mūs svajonių šalelė,
Dainava, žemės laimė šviesi.

Kas tas žalias pievas,
Tuos žavingus laukus
Prižiūrėjo, globojo gražiai?
Kas išdažė namus
Ir sustatė stalus?
Mūsų mieli ponai Damušiai.

Vytė Nemunėlis rašė
Apie meškiną rudnosį.
Dainavą jei būt pamatęs,
Gal kitaip jis būt parašęs.

Ten toli, kur eglės ošia
Po pušim sena, sena,
Ten gyveno mūs Damušis,
Damušienė jo žmona.
Ir turėjo jie vaikutį —
Damušienė jo mama
Daktaras tai jos tėvelis
Jų vaikutis — Dainava.

Šliumpu, pumpu, šliumpu pumpu
Mūs Damušis takeliu,
Reikia langus išvalyti,
Baltus rūmus pastatyti.

Ten susirenkam visi —
Iš arti ir iš toli:
Iš Detroito ir Toronto,
Net iš tolimo Lemonto
Stovyklauti, pasportuoti
Ir po ąžuolu dainuoti.
Kryžių kalnas toks gražus.
Ir vėl matom Damušius
Pjaunant Dainavos laukus.

Šliumpu pumpu, šliumpu pumpu
Mūs Damušis takeliu,
Sunkvežimį vėl vairuoja,
Damušienė vis mazgoja.

Ten toli, kur eglės ošia
Po pušim sena, sena,
Ten, kur Spyglys ir Rambynas,
Ten stovykla, Dainava.

Reikia Dainava paruošti,
Visus kampus gražiai išpuosti
Kazys Binkis taip rašytų
Jeigu Dainavą matytų.
Aš surinksiu aliai vieną
Visus pievų žiedelius
Iš nupjauto rytą šieno
Ir stovyklos kampelius
Jų galvutėms išdabinsiu.
O kai visi atvažiuos
Ir prie Spyglio apsistos,
Mes juos tyliai prakalbinsim
Ir svetainėn pavadinsim
Atsikvėpti nuo kaitros.
Coca-cola ir dešrelėm
Pavaišinsime svečius,
O kad būtų dar skaniau,
Mes parduosim ir ledus.

Susitinka ten draugai
Iš Amerikos kampų.
Kiek naujų šeimų sukurta
Iš stovyklos pažinčių.

Vasara prabėgo jau,
Su kaitra ir su audrom
Nežinau, kodėl širdis
Negal pamiršti jo —
Gal todėl, kad Dainavoj
Pirmąkart jį sutikau...

Jaunos šypsenos, svajonės
Ten subūrė mus jaunus,
Jaunos širdys ten atrado
Sau naujus, gražius namus.

Bet, gražiausi žodžiai, Mieli ponai Damušiai:

Tai moksleivių parašyti, Dainava jūsų gimdytas kūdikis. Jūsų rūpesčiu, darbu ir auka jinai išaugo į didelę jaunimo stovyklą, lietuvišką oazę.

Tūkstančiai jaunimo rinkosi ir tebesirenka ten sustiprėti lietuviška dvasia, ir nauju ryžtu grįžta iš jos aukotis Dievui, tėvynei ir artimui. Nuoširdžiausiai dėkojame už jūsų meilę jaunimui — įdėtas pastangas — neišsakomą triūsą Dainavoj.

Šliumpu pumpu, šliumpu pumpu,
Mūs Damušiai takeliu
Reikia Dainavon važiuoti
Laukus ir pievas padaboti.

Sendraugių stovyklos vaikų darželis su mokytojais.

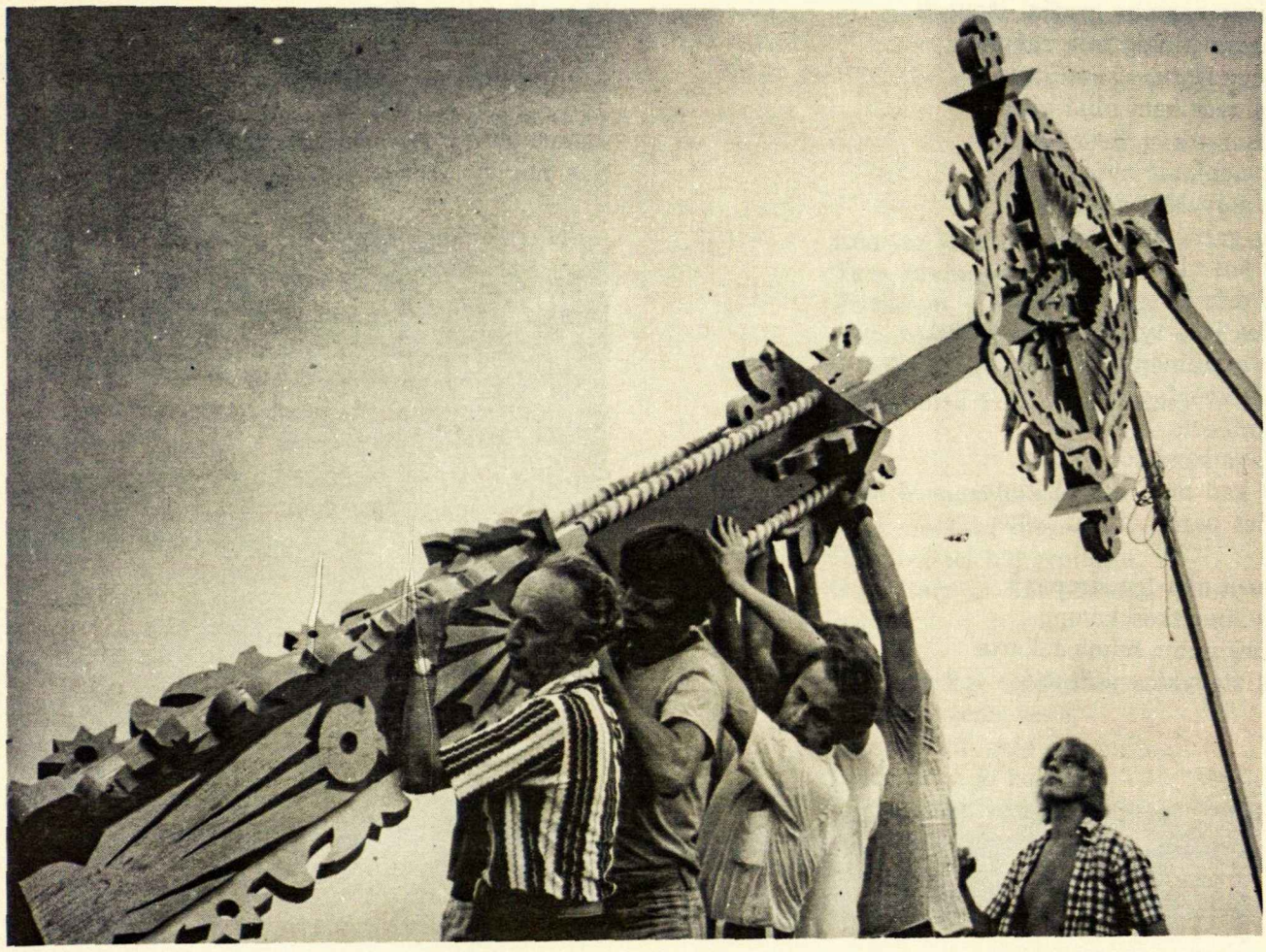

Vatikanas, 1983 m. gruodžio 7 d.

Mielasis vyskupe Brizgy,

Šventasis Tėvas džiaugėsi gavęs linkėjimus, kurie buvo jam siunčiami lietuviško katalikiško jaunimo, stovyklaujančio Dainavoje, Manchester, Michigan, ir jis prašo Jūsų, kad užtikrintumėte jiems, kad Jis dėkingas už gražias mintis ir maldas

Iš savo pusės Šventasis Tėvas meldžiasi, kad šis jaunimas stiprėtų savo tikėjimu Kristuje taip pat, kaip jie auga savo turtingos kultūrinės ir religinės praeities įvertinime. Jis prašo jiems ir jų šeimoms džiaugsmo ir ramybės mūsų Atpirkėjuje ir Viešpatyje, ir mielai duoda savo Apaštališkąjį Palaiminimą.

Su asmeniškais geriausiais linėjimais aš lieku

Jūsų Kristuje,

E. Martinez

Lino Palubinsko vertimas

ATEIKI, KAZIMIERAI ŠVENTAS

Ateiki dar kartą, Kazimierai šventas,
lelijom papuoški širdis,
kad Lietuva keltųs, tiek skausmo iškentus,
kad baigtųs vergijos naktis.

Buvai juk pas Dauguvą Tu pasirodęs
sunkioj ir skaudžioj valandoj;
ir kilo į Viešpatį padėkos žodžiai,
ir vėliavos kilo kovoj.

Tu laimės ieškojai pas dangišką Tėvą
ir džiaugsmą maldoj atradai;
menkus mus užtarki pas Viešpatį Dievą,
kad gaustų vėl laisvės varpai.

Aleksandras Radžius

Kazimieriniai metai tęsiasi

ŠVENTOJO KELIAS

Sesuo M. Palmira

Kovo mėnesį mes vienu ar kitu būdu paminime mūsų tautos globėją šv. Kazimierą. Šiais sukakties metais mes tai darome visus metus. Minėjimuose, kuriuos organizuoja bendruomeninės grupės, jis būna daugiau paminimas iš istorinės pusės. Stebime jo sugebėjimus tvarkytis politiškai ir ekonomiškai. Jis neblogai apkarpė dvaro išlaidas ir sutvarkė iždą. Minėtos savybės daugiau apčiuopiamos, matomos ir lengviau apie jas kalbėti. Mažiau būna liečiami jo kaip šventojo bruožai: kaip jis pasiekė dvasines aukštumas, ką teko apgailėti ir kokių priemonių imtis, kame yra šventumo branduolys. Šitą temą ir noriu liesti. Ją išsemti ir nustatyti lyg kokią liniją tiesią be kreivių negalima. Šventumas nėra forma, į kurią įspaustas asmuo automatiškai pasidarys šventasis. Ne tai noriu pasakyti, bet kaip žmogus, Dievo malonės veikiamas, su ja bendradarbiaudamas, artėja į ryšį su Dievu.

Su šv. Kazimieru mus jungia kilmė — teisėtas lietuvių tautos sūnus, Karalaitis ir jos valdovas. Bet gal daugiau tautiniai ryšiai ar karališkasis kraujas mus sieja ŠVENTASIS. Didelė mūsų liaudies dalis menkai težinojo apie jauno karalaičio žygį užimti Vengrijos sostą, ne ką težinojo apie jo gabumus ir pajėgumą tvarkyti pašlijusius savo tėvo karaliaus ekonominius reikalus. Bet mūsų liaudis jį garbino kaip šventąjį karalaitį, pasižymėjusį skaistumu, meile vargšams ir kitom dorybėm.

Šventasis, gyvendamas ir tobulėdamas yra susietas su savąja tauta ir gyvenamuoju laiku, užtat jo gyvenimas būna apipavidalintas tautinėmis formomis ir papročiais, jame įauga tautos ir laiko bruožai. Bet šventasis visuomet iškyla virš tautos ir laiko, jo širdis taip plati, kad joje telpa gyvenamasis ir būsimasis laikas su žmonių vargais ir problemomis. Užtat ir šv. Kazimieras kaip šventasis mums taip savas ir asmeniškai mielas, nors nuo jo mus skiria šimtmečiai.

Kas yra šventasis? Ne vienas iš mūsų, o ypatingai jaunimas, šventojo idealą sutinka abejingai. Tas idealas dar daugiau nublunka, perskaičius legendariškus šventųjų aprašymus, kurių labai gausu 13-14 šimtmečiuose šventiesiems pagražinti. Perskaičius

Paskaita skaityta šv. Kazimiero 500 metų mirties sukaktį minint, Lietuvių Aušros Vartų parapijoj Montrealy, Kanadoje, 1984 m. balandžio 1 d.

šioje žemėje. Dievo renkamieji pamažu nusikrato žemės traukos, atitolsta nuo jos geismo kartais taip nepastebimai, kad bendralaikiai žmonės sunkiai besuvokia kas juos išskiria".

Laimingi esame, kad Dievas nežarsto šventųjų iš dangaus žemėn, bet malonių teikia visiems pakankamai, kad kiekvienas norintysis galėtų tapti šventuoju. Ne vienas skundžiasi, kad didmiesčių aplinkoj sunku išsaugoti nesuteptą sąžinę. Mūsų gyvenamoj aplinkoj yra įsavinta ir pagoniškų papročių, elgesio, kuris visiškai nesiderina su Dievo įsakymais. Kažin, ar karaliaus dvare aplinka buvo dėkingesnė Šv. Kazimierui už mūsų miestų aplinką?

Karališkoje šeimoje vargiai kas besidomėjo Kazimiero pasirinktu keliu. Motina, kad ir pamaldi, bet jai daugiau rūpėjo sukrikščioninti karališkus sostus, pasodinant ten savo vaikus, o šventojo kelias ir garbė tai ne karaliaus pastogėje. Kazimiero jaunesnis brolis Aleksandras buvo tipiškas karališkos aplinkos ir puotų mėgėjas, argi tas neskaudino ir nesunkino Kazimiero jautrios ir tyros sielos? Jis buvo vienas su savo idealu. Jo siela šaukėsi Dievo slaptoje, karališkų puotų metu, kas jaunam karalaičiui buvo neišvengiama. Dažnai nakties metu, tyloje, kai dvaro judėjimas nurimdavo, tada Kazimieras poilsio ieškodavo maldoje ir atgailoje, valydamas dėmes ne tik nuo savo sielos, bet ir nuo dvaro puotautojų ir viso valdomojo krašto. Puotų ir vaišių jis negalėjo išvengti, bet jų metu jis buvo santūrus: o tai daugiau kainuoja negu nelankyti puotų ir balių.

Nors šventasis bręsta kasdienybėje, bet jis yra ir tuos aprašymus, yra pagrindo pakritikuoti autorių, bet yra klaida nusisukti nuo šventojo ir jo idealo. Pagrinde šventojo kelias — idealas lieka nekintamas. Gali keistis tik naudojamos priemonės pagal gyvenamą aplinką. Šventasis visa būtimi atsiduoda Dievui ir žmonėms. Jis darbą sudvasina, perkeičia į maldą, o maldą suaktyvina, padaro ją veiklią, gyvenimišką. Užtat krikščionybė rūpestingai puoselėja prigimtines žmogaus dorybes — išmintingumą, valingumą, jausmų taurumą ir kitas, nes ant jų Dievo malonė stato ir išdailina pilnutinį žmogų. Ir tai vyksta ne be žmogaus pastangų. Gyvenimiškoje tikrovėje šventumas yra krikščioniškojo žmogaus subrendimas, pilnaties atbaigimas. Negalima pamiršti, kad visa tai įgyvendinama atgamtine malone ir prigimtinėm pastangom, Dievo ir žmogaus sujungtom jėgom. Šventumas žmogiškon tikrovėn nužengia tik per Kristų ir Kristaus asmeny, per tikėjimą į Kristų ir veikimą Kristuje. Tikėti reiškia įsileisti Kristų į namus, į kasdienos gyvenimą, smulkiausius darbus atlikinėti dėl Jo ir su Juo. Tas susitikimas vyksta per paprasčiausius veiksmus, mums nėra reikalo užkopti ant mėnulio, norint surasti Kristų. Jis yra kiekviename mūsų ir Jo BROLYJE. Teisingai profesorius S. Sužiedėlis, kalbėdamas apie šv. Kazimierą, sako: — „Kad tai, kas Dievo šlovei raškoma mūsų žemėje, yra KASDIENIŠKI ŽMONĖS. Žmonės šio pilko žemės grumsto, kurio prisotintos ir apsunkintos visų mūsų širdys. Šv. Kazimieras nebuvo iš rojaus išbirusi gėlė, kurią angelai pakėlė prie Dievo sosto. Viešpats tokių gėlių nežarsto ir nėra jomis per daug susidomėjęs

Šv. Kazimiero parapijos bažnyčia, Racine Wisconsin. Klebonas: Stasys Saplis, MIC.

dieviškos tikrovės liudytojas, kaip toks jis renkasi ir atitinkamus ginklus, kai tenka ginti savo liudijimą. Kasdieninės tikrovės žmogus į kirstą fizinį smūgį atsako dar kietesniu. Šventasis gi nestoja dvikovon tuo pačiu ginklu, ką mes matome ir dabar Lietuvoje tikinčiųjų teismuose ir kenčiant kalėjimuose. Šventojo ginklas yra meilė, kurios dėka visa kova išvengia pamišimo. Kovojanti meilė yra ta išmintis, kuri negriauna, bet stato. Šventajam rūpi vesti žmogų į Dievą, reiškia laimėti žmogui laimę, į jo rankas įduoti pačią didžiausią vertybę, kurios šviesoje išsisprendžia raizgiausios, praktiškosios problemos. Užtat kiekvienas šventasis būdingas meile Dievo ir žmogaus. Kebliausiuose savo reikaluose, net tada, kai mes aiškiai juntame esą kalti dėl vienokios ar kitokios mus palietusios negerovės, vis dėlto drąsiai kreipiamės į šventąjį, nes juntame, kad jis nėra apsistatęs fariziejiškais akmenimis, kad juos laidytų į nusikaltusius, bet prisipildęs meilės iš niekuomet nesenkančio Dievo šaltinio ir tuo meilės turtu dalinasi su mumis. Šventajam svetima yra užminti smilkstantį liną, juo labiau jis vengia sutrypti žmogų, kad ir pikčiausią savo priešą. Šventojo šūkis visais laikais vienodas ir nesikeičiąs — geru nugalėti blogį. Meile atakuoti kerštą ir skriaudas. Tą mums liudija ir dabartiniai Lietuvos kankiniai, tą skaitome Kronikoje. Melskime jiems stiprybės aukoti gyvenimą už savo kankintojus. Kai susitinka dvi kerštingos širdys, blogis neišvengiamai plečiasi tolyn. Bet kai susitinka kerštas ir meilė, kerštą apvaldo meilė, kad ir neišrauna jo su šaknimis iš kerštingojo širdies, bet antroji pusė nebūna tokia kandi, keršto pjūvis tampa ne taip gilus.

Krikščionybė plinta ir laikosi ne tiek įrodymais, kiek meile ir aukos jėga. Šitą meilės ir kančios jėgą šventasis naudoja perkeisti pasauliui, atsieit žmogui. Neveltui Maritain sako:

— „Savanoriškas kentėjimas bei kantrybė yra jėga, kuri siekia sunaikinti blogį, jį prisiimdama ir išsekdindama meilėje, jį įglaudindama sielon kaip priimtą skausmą: jis čia sustoja ir nebesiplės".

Šventasis yra tas žmogus, kuris savo sielos platumu pajėgia tokios pergalės siekti. Jis yra galingas ne armijomis, bet kentėjimu. Tai praktiškai Lietuvoje atlieka mūsų kunigai ir visi tikintieji. Dėkokim Viešpačiui, kad Lietuva šalia šv. Kazimiero ugdo naujus šventuosius. Šventojo kentėjimas iš meilės yra nuolatinė blogio pergalė. Ir čia tenka Lietuvos kankiniams sušukti: ALELIUJA! Jie skaistina ir tyrina mūsų BRANGIĄ LIETUVĄ. Visoje žmonijos istorijoje tikrieji krikščionybės laimėjimai tik meilės ginklais buvo pasiekti. Tai savotiška jėga, kurią galima plėsti be ribų, anot Dostojevskio:

— „Tai baisi jėga, tai didžiausia jėga pasaulyje, nėra kitos tokios". Šv. Kazimieras matomai įsijautė ir suprato, ką reiškia meilės ir kančios jėga, nes jis savo gyvenimą kreipė meilės ir atgailos kryptimi. Verta stabtelėti ties šventojo nepasisekimais. Nepaprastai dominantis tas savęs paaukojimas dėl meilės Dievo ir žmonių ir kartu laimėjimas Dievuje. Šventojo kelias saugus, jis nepažįsta pralaimėjimų. Kas natūraliom akim žiūrint yra gniuždantis įvykis, šventojo neišjudina iš jo kelio, neišbloškia iš pusiausvyros, bet dažniausiai tai būna jo laimėjimas. Kai šv. Kazimierui nepavyko atsisėsti į Vengrijos sostą, ne vienam didikui atrodė, kad ši nesėkmė sutriuškins Kazimierą, tuo tarpu gal jam buvo nauja pakopa į šventojo sostą. Kai daugeliui karališko dvaro aplinka būna dorinio smukimo ir charakterio menkėjimo priežastimi, jam karališkoji kilmė ir aplinka buvo takelis į šventumą. Užtat nei gyvenamasis laikotarpis, nei patogumų gausumas nepateisina mūsų atsisakymo šventėti. Automobilis, kad ir modernus, priimtina priemonė šventojo kelionėms, jis nebus jam kliūtis kilti, ar priežastis morališkai slinkti žemyn. Taip lygiai vienarklis vežimukas, jei toks dar yra mūsų krašte, nebūtinai nuveš keleivį į dangų, jei jis to dangaus nenorės. Turtai ir neturtas, gabumai ir nesėkmės, susiderina šventojo kelyje jo naudai. Visa, ką gyvenime sutinka ir kas atsitinka, sutelktinai patarnauja siekti didžiajai vertybei — tobulėjimui — VIENYBEI SU VIEŠPAČIU. Šventasis pralaimėjimų nepažįsta, nei tremtis, nei kalėjimas jo žingsnių nelėtina.

Kai pirmą kartą komunistai okupavo Lietuvą, vienas tremtinys universiteto profesorius, atsiradęs Amerikoje ir kalbėdamas tūkstantinei miniai, pasakė sekančius žodžius:

— „Dabar pasaulyje gali būti ramūs dviejų rūšių žmonės, — bepročiai ir šventieji. Bepročiai negali tragikos pajusti ir suprasti, todėl nepajėgūs dėl to kentėti. Šventieji jautriai pajunta ir giliai išgyvena žmonijos tragediją, bet jie atsirėmę į dangų, todėl kenčia su meile ir viltimi. Jie maldauja Viešpaties šviesos ir jėgos visiems".

Mes esame mažutės sėklos, negeros rankos išmestos iš savo tėvų žemės. Bet tos mažos sėklos Kristaus malonės jėga gali išaugti į galingus šimtmetinius ąžuolus. Mūsų poeto Henriko Nagio žodžiais tariant:

— „Aš išaugau ligi dangaus. Mano viršūnėn įsikimba vėtros kruvinais nagais, ir drasko žiedus ir šakas. Ir šaltis žiemos naktim man kraują stingdo šakose. — Bet mano rankos tvirtos: lyg iš akmens nukaltos. Audringom naktim aš paneriu jas į žvaigždynus, ir aš jaučiu kaip žvaigždės srūva man per pirštus..." (Iš Medis prie gatvės.)

Tos srūvančios žvaigždės, tai Dievo malonių nuleidimas žemėn šventajam užtariant. Savo šaknimis mes tvirtai įaukime į tėvų žemę, o rankomis, tai yra savo darbais, siekime dangaus ir iš ten kildinkime mūsų tautai naujas žvaigždes — šventuosius. Nesiūlykime šventojo aureolę tik kitiems, atminkime, kad kiekviena galva pajėgi pakelti šventojo garbę, ir nė viena siela nėra per menka susijungti su Dievu per meilę. Kiekvienos rankos pakankamai geros atlikti šventojo veiksmams.

Šv. Kazimieras tepadeda mums savo užtarimu, kasdienos žingsnius kreipti šventumo link, o mintis jungti su Amžinąja Meile. ALELIUJA! Teskamba mūsų širdyse ir mus supančioj aplinkoj.

Laiškas mamai iš stovyklos

Brangi Mama, kaip Jums? Man gerai. Aš labai Tavęs pasiilgau.

Kur yra saulės kremas tepti nosį ir arbata nuo pilvo? Man tikrai reikia pinigų. Aš pinigus nemėtau, o atiduodu krautuvėj už daiktus.

Tas anų metų veršiukas, kurį Jūs matėt, jau labai graži ir didelė karvė. Seselė Paulė man gera.

Čia aš negaliu miegoti. Joana knarkia, Dalia ir Gailė lošia kortom „karą". Iš ryto visos lando po stalčius ir daužosi. Kai prašau, kad nutiltų, jos juokiasi ir sako: „Už valandos vis tiek tau reiks keltis". Jos rauna plaukus ir dažosi. Kvailos mergaitės. Aš noriu miego.

Nežinau, kodėl seselės mus „bado". Sako, kad taip reikia, kad būtume sveikos. Aš blioviau, nes nebuvo tavo rankos įsikabinti. Prašiau seselės Jurgitos. Seselė tik juokėsi. Ar gali seselė juoktis, kai tau skauda? Aš galvoju būti seselė. Aš visiems duosiu ranką, kai prašys.

Mama, aš turėjau tik keturis kąsnius salotų per visą savaitę. Kai būsiu namie, aš visą dieną valgysiu salotas ir salieras.

Gavau vakar prosą, bet kam jis reikalingas?

Linda mėgsta labai ginčytis ir muštis. Nors ir rėktum, kad nustotų, jinai nenustos... Ji net bažnyčioj garsiai kalba. Ką daryt? Joana baisiai netvarkinga. Rūbus sukiša po lova ant žemės.

Seselė Jurgita man sako ir sako, kad aš vis žiūriu į kitas ir matau, ką kitos daro, o nematau savęs. Bet kaip aš galiu matyt save be veidrodžio? Paaiškink!

Aš šiomis dienomis miegu ir miegu kaip kelmas.

Mama, aš labai Jūsų pasiilgau! Greit vėl parašysiu....

Rūta

Vaizdai iš Chicagos Lipniūno kuopos operos „Į Marquette parkį".

Lipniūno kuopos studijų dienos

Balandžio 14 ir 15 dienomis dvidešimt trys moksleiviai dalyvavo kun. Alfonso Lipniūno kuopos suruoštose studijų dienose, vykusiose ateitininkų namuose, Lemonte. Buvo bent vienas atstovas iš kiekvienos kuopos Čikagos apylinkėje. Studijų dienas suorganizavo Lipniūno kuopos kursų komitetas, kuris susidarė iš kuopos pirmininko Audriaus Polikaičio, Algio Sodonio, Gyčio Liulevičiaus ir Mariaus Katiliaus. Šis komitetas su kuopos valdybos narių Jūros Liutkutės, Rimos Stroputės ir Aušros Jasaitytės pagalba planavo ir dirbo daug valandų, norėdami sau ir kitiems duoti progą išmokti apie dabartinę padėtį Lietuvoje ir ką ji mums reiškia.

Registracija prasidėjo trečią valandą šeštadienį. Įsikraustę ir pasikalbėję su senais ir naujais draugais, visi ėjome valgyti spurgų. Apie pusę penkių didžiojoje salėje prasidėjo pirma paskaita. Paskaitininkė Gintė Damušytė, šiuo metu dirbanti Lietuvių Informacijos Centre New Yorke, kalbėjo apie dabartinę padėtį Lietuvoje. Paskaitoj ji pasakojo apie Robertą Grigą, Julių Sasnauską, Romą Kalantą ir kitus, mums parodydama, kaip žmonės priešinasi komunizmui ir kaip jie už tai nukenčia. Ji taip pat kalbėjo apie pogrindžio spaudą Lietuvoje, ypatingai paminėdama Kroniką, Aušrą ir Lietuvos Ateitį. Antroj dalyje paskaitos buvo rodomos skaidrės iš Lietuvos, kuriose buvo matyti už veiklą nukentėję žmonės. Panelė Damušytė kiekvieną skaidrę detališkai išaiškino ir papasakojo, kas kiekvienam asmeniui atsitiko. Pasakodama apie brolių lietuvių kančias, ji mums įkvėpė norą ir toliau veikti tėvynės naudai.

Pilni naujų minčių, susėdom valgyti Sauliaus Šoliūno pagamintus „spagečius", o pasisotinę ėjom į diskusijas. Pasiskirstę į mažus būrelius, diskutavome vieną kontroversinį klausimą, kuris iškilo iš serijos prašymų, netiesioginiai gautų iš jaunimo Lietuvoj. (Šie prašymai yra **Lietuvos Ateities** septintame numeryje.) Kalbėjom apie klausimą, ar galime Lietuvai daugiau padėti, gyvendami Amerikoje ar Lietuvoje. Už maždaug 45 minučių vėl susirinkome didžiojoje salėje, kur buvo būrelių pasisakymai. Daugelis galvojo, kad mes labiau galėtume padėti Lietuvai, gyvendami Amerikoje. Bet paskui iškilo klausimas, kodėl mes taip sakome. Ar dėl to, kad tikrai labiau galėtume padėti Lietuvai,

Lipniūno kuopos studijų dienų dalyviai: I eilėj — (sėdi) Kristina Norkaitytė, Marius Katilius-Boydstun, Rima Polikaitytė, Daina Žliobaitė, Rasa Rauckinaitė. II eilėj — (klūpo): Kristina Žvinakytė, Vilija Vieraitytė, Eglė Liutkutė, Aušra Jasaitytė, Rasa Šulaitytė. III eilėj — (stovi): Audra Venclovaitė, Aldis Barškėtis, Aras Tijūnėlis, Nida Pemkutė, Povilas Reklaitis, Antanas Vabalaitis, Gintė Damušytė, Saulius Šoliūnas, Algis Sodonis, Lilija Balčiauskaitė, Gytis Liulevičius, Jūra Liutkutė, Audrius Polikaitis, Dalia Katiliūtė-Boydstun, Liudas Venclova, Arūnas Balčiauskas.

pasilikdami čia, ar tik dėl to, kad mes bijome gyventi sovietų užimtame krašte ir nenorime prarasti patogaus ir gero gyvenimo. Nutarėme, kad vienintelis būdas įrodyti tikrą meilę savo kraštui, o ne bailumą ar norą geriau gyventi, tai veikla Lietuvos labui.

Vėliau tą vakarą mes žaidėme „Koks Prots". Šis žaidimas ne tik smagus, bet ir pamokantis. Yra kelios kategorijos lietuviškom temom, ir kiekvienoj kategorijoj grupė klausimų. Žaidėjai paskirstomi į komandas, ir komanda, kuri atsako daugiausia klausimų, laimi. Sužaidę žaidimą, turėjome laisvalaikį. Tie, kurie norėjo, galėjo eiti gulti. Kiti pasiliko salione pasikalbėti. Pagaliau visi buvom „nuvyti" miegoti.

Sekantį rytą visi buvome pažadinti septintą valandą. Apsiprausę ėjome valgyti Sauliaus skaniai paruoštų „french toast". Baigus pusryčius, visi susimetę nukraustėm stalus ir juos nuvalėme. Sekmadienio studijos prasidėjo su Lipniūno kuopos globėjos, p. Katiliūtės-Boydstunienės įvadu. Ji trumpai pakalbėjo apie ateitininkų principus ir jų įgyvendinimą veikloje ir svarbumą suprasti, kodėl mes kiekvienas veikiam. Tada vėl klausėmės panelės Damušytės, kai ji kalbėjo apie lietuviškos veiklos formas. Mums buvo papasakota, ką žmonės dabar daro, kaip Lietuvai padeda. Ji kalbėjo apie Vatikano radijo programas, kas jose transliuojama, kas dirba su jomis. Taip pat minėjo, kad svarbus veiklos punktas yra laiškų rašymas ne tik savo giminėms, bet ir kaliniams Sibire ir jų šeimoms Lietuvoje. Lietuviams taip pat svarbu gauti amerikoniškų produktų, kuriuos galima jiems nusiųsti siuntiniuose. Pagaliau, svarbiausias dalykas yra platinti lietuvių vardą tarp kitataučių. Tai galima daryti tarp draugų, mokykloje, rašant straipsnius į laikraščius, rašant laiškus savo senatoriams ir kongresmanams ir panašiai. Visas šis darbas, nors netiesioginiai, labai padeda Lietuvai, nes tada ir kiti sužino apie priespaudą už geležinės uždangos ir susidomėję patys veikia prispaustųjų labui.

Po labai įdomios paskaitos buvo pranešti nauji diskusiniai būreliai ir iškeltas diskusinis klausimas. Klausimas apibūdino padėtį, kurioje moksleivis turi pasi-

rinkti tarp amerikoniškos veiklos gimnazijoje ir lietuviškos veiklos. Šio klausimo tikslas buvo priversti kiekvieną kursantą pagalvoti, kiek lietuviška veikla yra jam svarbi ir kodėl ji yra jam svarbi. Po asmeniškų pasisakymų visi grįžome į salę būrelių santraukoms, kuriose buvo iškeltos šios mintys:

— Yra smagu bendrauti ir veikti kartu su kitais lietuviais, malonu jaustis savų tarpe.

— Dalyvaudami lietuviškoje veikloje, mes jaučiamės ypatingi, lyg turintys kažką, ko amerikiečiai draugai neturi.

— Veikla Lietuvos naudai duoda prasmingumo jausmą — ne tik imame sau, bet ir duodame iš savęs.

— Taip pat yra svarbu rasti pusiausvyrą tarp mokyklinės, amerikietiškos veiklos ir lietuviškos veiklos. Negalime nei veinos, nei kitos visai atsisakyti.

Antrame sekmadienio diskusiniame klausime buvo prašoma, kad kiekvienas būrelis pasirinktų dvi veiklos sritis, kurios būtų įmanomos kuopose, ir joms sudarytų specifinius ir įvykdomus veiklos planus. Bendrame pasisakyme buvo iškelti veiklos planai šiose srityse:

— Mokyti kuopos narius, kurie silpnai kalba lietuviškai.

— Siųsti laiškus politiniams kaliniams Sibire ir jų giminėms Lietuvoje.

— Siųsti siuntinius kaliniams ir jų šeimoms.

— Rašyti laiškus ir kalbėti su kongresmanais Lietuvos reikalais. Tai daryti ypač šiais rinkimų metais.

— Pradėti Čikagoje lietuvišką radijo stotį, kuri būtų ypatingai taikoma jaunimui ir ji pritrauktų prie lietuviškų reikalų ir veiklos.

— Per Vatikano radiją ar Amerikos Balsą suruošti pusvalandžio programą, per kurią būtų perduota Lietuvon informacijos apie gyvenimą Amerikoje, madas, populiarią muziką, lietuvių veiklą ir t.t.

Diskusijų būreliai

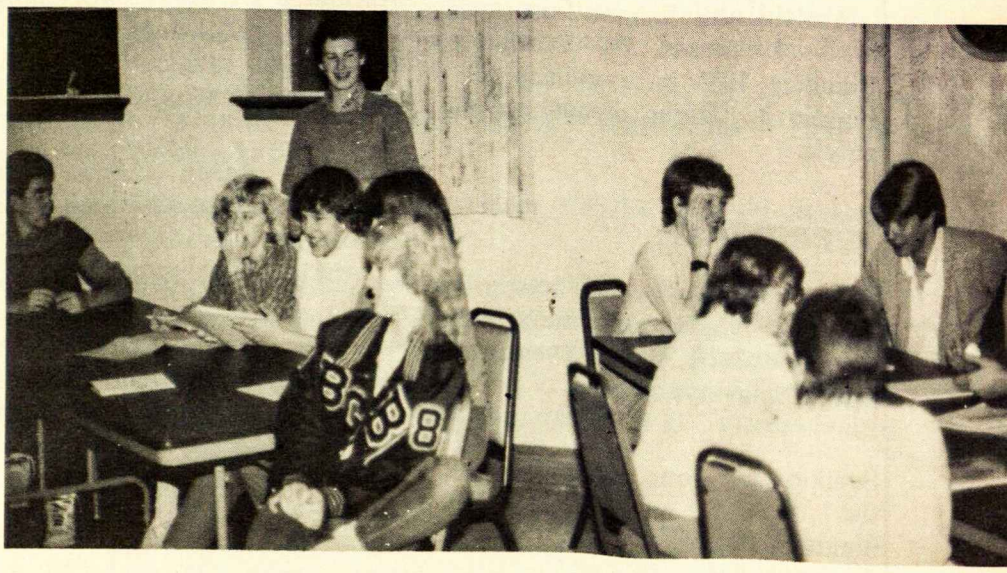

P. Reklaitis, R. Polikaitytė, K. Žvinakytė, L. Balčiauskaitė, M. Katilius-Boydstun (stovi), R. Šulaitytė, G. Liulevičius ir L. Venclova.

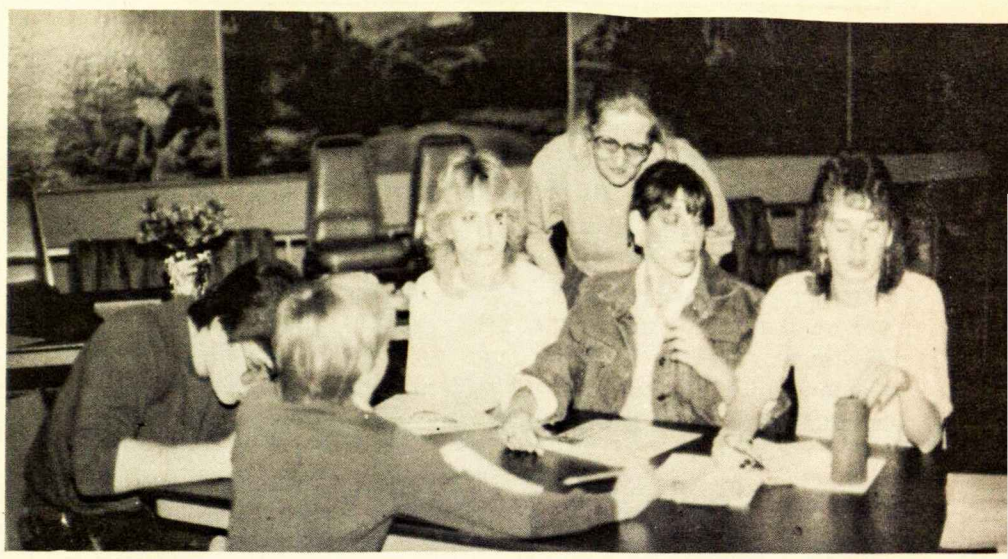

A. Balčiauskas, A. Tijūnėlis, L. Balčiauskaitė, Dalia Katiliūtė-Boydstun (kuopos globėja), K. Norkaitytė.

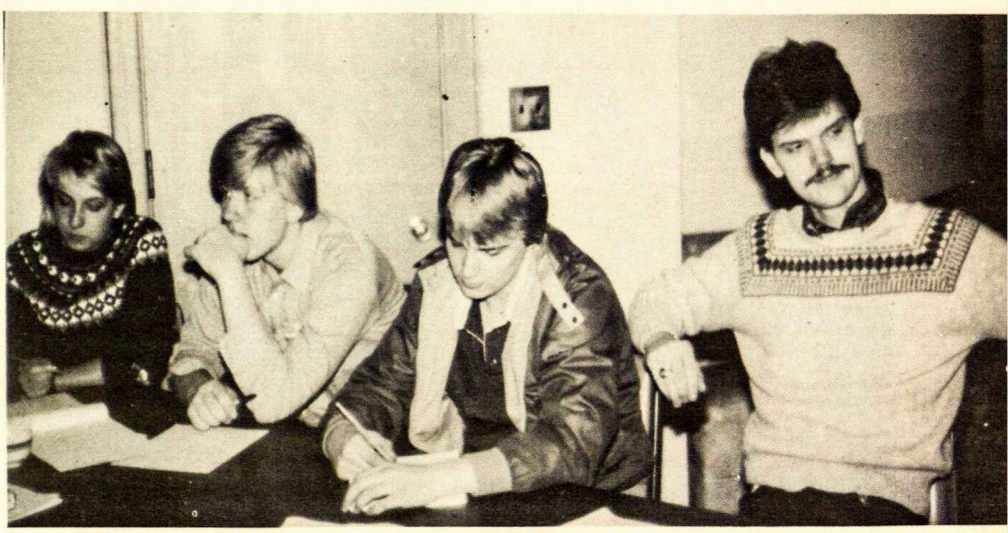

A. Venclovaitė, A. Polikaitis, A. Vabalaitis, A. Barškėtis.

TRUMPAI

Ateitininkų deimantinis — 75 m. — kongresas, bus ruošiamas Čikagoje 1985 m. rugpjūčio 30 - rugsėjo 3 (Darbo dienos) savaitgalyje.

SVEIKINIMAI

Sveikiname ateitininkų kuopų ir stovyklų dvasios vadą **kun. Antaną Saulaitį,** kuris šventė 15 metų kunigystys sukaktį.

Sveikiname **Joną Kuprį** „Ateities" techninį redaktorių gavusį magistro laipsnį iš design ir fotografijos meno iš Illinois Technologijos Instituto.

Sveikiname **Birutę Tamolynaitę** „Ateities" redakcinės kolegijos narę, gavusią magistro laipsnį iš kalbotyros Chicagos universitete.

Sveikiname dažną „Ateities" korespondentę **Ritą Bureikaitę** iš Kalifornijos baigusią anglų kalbą ir literatūrą bakalauro laipsniu.

Sveikiname **Dainą Penkiūnaitę** iš Washingtono, MAS referentę praėjusioje Ateitininkų federacijos valdyboje, baigusią architektūros istoriją magistro laipsniu.

Sveikiname naujus gydytojus: **Domą Lapkų, Dalią Garūnaitę ir Daivą Valaitytę.**

Loreta (Radvilaitė) ir Jurgis Bradūnai, šiuo metu gyveną Marylande, birželio 12 d. susilaukė pirmosios dukrelės Ritos Kazimieros. Naujagime džiaugiasi seneliais tapę E. Radvilienė bei Kazimiera ir Kazys Bradūnai. Sveikiname Loretą ir Jurgį Bradūnus.

Du nauji kunigai

1984 m. kovo 3 d. Romoje 12 v. popiežius priėmė per 1000 lietuvių audiencijoje, o po pietų buvo šventinami du nauji kunigai — Kazys Kaknevičius iš Kanados ir Danielius Staniškis iš JAV.

Kun. K. Kaknevičius paskirtas į Toronto Lietuvos kankinių parapiją, o kun. D. Staniškis į New Yorką.

Pabaigę diskusijas, valgėme pietus „tacos". Po pietų susirinkome liturginei daliai, paruoštai Algio Sodonio ir Gyčio Liulevičiaus su tėvo Saulaičio talka. Pradėjome su Verbų sekmadienio skaitymais, į kuriuos buvo įterpta ištraukos iš Kronikų. Skaitymus baigę, trumpai susikaupėme, galvodami apie gavėnios ir Velykų reikšmę. Tada kiekvienam buvo išdalinta po gabaliuką spalvoto popieriaus. Skirtingi popieriaus gabaliukai simbolizavo mūsų skirtumus. Turėjome pagalvoti apie save ir savo gyvenimą ir kaip tinkame kitų žmonių tarpe. Kai vienas po kito priklijavome savo popieriaus gabaliukus prie sienos kryžiaus formoje, simboliniai sudarėme tikinčiųjų lietuvių vienetą. Tada visi susėdom mišioms, kurias atnašavo tėvas Saulaitis. Mišių duona labai skaniai iškepė Rasa Šulaitytė. Komunijos vyną dalinti buvo pakviesti ponia D. Katiliūtė- Boydstunienė ir ponas J. Polikaitis, kurie su mumis praleido abi studijų dienas. Mišias baigę, visi stojom susipakuoti ir ruoštis važiuoti namo, pilni šventiškos nuotaikos, naujų minčių ir atnaujinto ryžto veiklai.

Marius Katilius

Tik maža dalytė Chicagos studentų ateitininkų draugovės narių.

Pas studentus

SAS Čikagos draugovė susirinko paskutiniam 1983-84 m. susirinkimui birželio 23 d. pas Edmondą ir Danutę Saliklius. Gegužinės metu draugovės pirm. Edmondas Saliklis kalbėjo apie draugovės veiklą dvejų metų laikotarpyje. Draugovė plojimu padėkojo jam ir jo valdybos nariams, už gražią veiklą.

Draugovės valdybos nariai yra Rūta Končiūtė, Vita Reinytė ir Vida Kuprytė

Ramunė Kubiliūtė

Atsiųsta paminėti

Antanas Rubšys, **Raktas į senąjį testamentą.** Antroji dalis. Pranašai ir karaliai. Krikščionis gyvenime leidinys. Knygų serija nr. 23. 1983 m. Kaina $10.00

Kotryna Grigaitytė, **Tylos dovana.** Lyrika. Viršelis ir iliustracijos — Pauliaus Jurkaus. Išleido „Darbininkas" 1983 m.

Klemensas Jūra, **Diemedžio šakelė.** Eilėraščiai. Viršelis Pauliaus Jurkaus. 1984 m.

J. Venclova **Lietuvių gilios senovės pėdsakų beieškant.** Tai recenzijų rinkinys apie J. Venclovos istorines studijas. Minimi teigiami pasisakymai prof. dr. J. Ereto, prof. dr. A. Šešplaukio, prof. dr. D. Krivicko, kun. dr. K. Matulaičio, prof. dr. M. Brako, kun. prof. dr. K. Širvaičio, prof. dr. V. Vardžio, dr. J. Zmuidzino, Ig. Medziuko, prof. B. Račkausko, prof. dr. W. Schmalstieg ir kt. Taip pat įvairių bibliotekų padėkos už gautas J. Venclovos studijas.

Išleido „Tėviškėlė" 1983 m.

Į Laisvę — politikos žurnalas, 1984 m. balandžio nr. Redaktorius Vacys Rociūnas, 7328 Midland Rd. Independence, Ohio 4413. Administratorius Jonas Prakapas. 14 Thelma Drive Bakersfield, CA 93305. Metinė prenumerata $7.00

ALp(LKA)1786
1984, Nr.6

90.725.222